

APOŠTOL

BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ

*„Milostí Boží
jsem, co jsem.
Co jsem vykonal,
k tomu mi bylo
pomoháno
milostí Boží...“*

JOSEF KARDINÁL BERAN
ARCIBISKUP PRAŽSKÝ

ČASOPIS PRO ŠÍŘENÍ ÚCTY
K BOŽÍMU MILOSRDENSTVÍ

2018
13. ROČNÍK

2

Drazí přátelé,

až budete držet ve svých rukou toto číslo „Apoštola“, bude už, dá-li Pán Bůh, po třetím kongrese o Božím milosrdenství. Kongres má být příležitostí zamyslet se nad současným světem a k tomu potřebujeme moudrost od Boha, abychom dokázali čist znamení doby a poznat, co bychom měli dělat.

Ale nejen z tohoto důvodu je toto číslo věnováno moudrosti. Sv. Faustyna napsala: „To největší, co může být, je milovat Boha, skutečná velikost spočívá v lásce k Bohu, skutečná moudrost je milovat Boha.“ (Den. 990) Moudrost je světlo, které vede k Bohu a nepodléhá změnám a náladám. Je to kompas, na který se můžeme spolehnout.

Přejeme Vám, aby letní dny pro Vás byly časem odpočinku a hledáním moudrosti, třeba také skrze pozorování přírody a světa kolem nás. Prosíme za moudrost pro sebe navzájem a pro svět.

Otcové pallotini

APOŠTOL BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ

časopis zaměřený na šíření úcty
k Božímu milosrdenství

Vychází čtyřikrát do roka

Vydává:

Společnost katolického apoštolátu – pallotini SAC

Adresa redakce:

Jámy 71, 592 32 Jámy

tel.: 566 502 855, mob.: 774 521 531

e-mail: redakce@apostol.cz

Bankovní spojení:

KB, č.ú.: 35-6219210237/0100

Redakce:

šéfredaktor P. Mgr. Wojciech Zubkowicz SAC

MUDr. Markéta Knobová

Mgr. Malgorzata Śvachová

Ing. Robert Pecha

Úryvky z Deníčku sv. Faustyny:

© Zgromadzenie MB Miłosierdzia

Warszawa, Żytnia 3/9, Polsko

Foto: Wojciech Zubkowicz, archiv ABM

Grafická úprava/typografie:

Josef Karhan, e-mail: josef@apostol.cz

Cena není stanovena. Redakce a tisk se hraří z dobrovolných příspěvků na účet vydavatele (viz bankovní spojení)

Imprimatur:

Církevní schválení

Arcibiskupství pražské č.j. 7908/2005

Za teologický obsah odpovídá

P. W. Zubkowicz SAC

MKČR E 16 339 • ISSN: 1801-5840

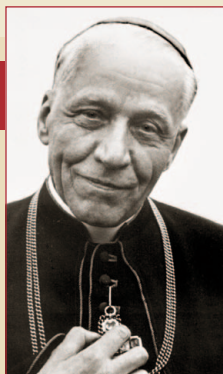
Tisk:

Tiskárna POLYGRAF, s.r.o.

511 01 Turnov, Modřišice 156

OBSAH

Kardinál Beran se vrátil	3
Rozhodná hodina / homilie kardinála Dominika Duky	4
P. Jaroslav Brož: „Dávám ti moudré a rozumné srdce“	8
P. Oldřich Chocholáč: Dar moudrosti a sv. Filip Neri	10
Jeden život nestačí / ukázka z knihy	13
Pohled z okna (P. Adrian Galbas SAC)	14
Rozhovor s Mons. Vojtěchem Cikrlem, biskupem olomouckým	15
HUMANAE VITAE (2) Encyklika Pavla VI.	20
Poslání a spiritualita sv. Faustyny	24
Projekt: Korunka na cestu	27
Budete mými svědky: Vincenc Pallotti 200. výročí kněžského svěcení	28
Ohlédnutí za svátkem Božího milosrdenství	31
Na apoštolských cestách: III. národní kongres o Božím milosrdenství	32
Projekt zázemí CBM ve Slavkovicích	35
Knihy milosrdenství / Pozvánka: Lectio divina	37
Nakladatelství Paulínky	38
Informace / Bohoslužby ve Slavkovicích ..	39

KARDINÁL BERAN SE VRÁTIL

Za zvuků kostelních zvonů a písně „Čechy krásné, Čechy mé“ (která doprovázela návrat kardinála Berana z koncentračního tábora) se v pátek 20. dubna 20018 tělo kardinála Josefa Berana vrátilo do vlasti.

Českému primasu Josefu Beranovi byl zakázán návrat do ČR poté, co v roce 1965 odjel do Říma přijmout z rukou papeže Pavla VI. kardinálský klobouk. Když v roce 1969 zemřel, jeho tělo (jako jediného Čecha) bylo pohřbeno po boku papežů v kryptě chrámu sv. Petra.

19. dubna byly ostatky Josefa Berana vyzvednuty z Vatikánu a převezeny do české koleje Nepomucenum v Římě. Po převozu do ČR bylo tělo kardinála Berana vystaveno v pražském semináři v Dejvicích a v bazilice Panny Marie na Strahově. V sobotu 21. dubna 2018 předsedal slavnostní mši svaté ke cti sv. Vojtěcha v pražské katedrále arcibiskup pražský kardinál Dominik Duka. Kázání, které zaznělo během této mše svaté, vám přinášíme na dalších stránkách „Apoštola“. Následně byla rakev s ostatky kardinála Berana vystavena k veřejné účtě a v pondělí 23. dubna byla uložena do sarkofágu v katedrále v Praze, v kapli sv. Anežky.

(Články o kardinálu Beranovi můžete najít také v „Apoštolu“ v číslech 4/2008 a 1/2009.)

ROZHODNÁ HODINA

HOMILIE KARDINÁLA DOMINIKÁ DUKY Z 21. DUBNA 2018

Vážení přítomní, drazí přátelé, představitelé politického, kulturního a společenského života, spolubratři biskupové, kněží, jáhni, řeholnice a řeholníci, sestry a bratři v Kristu zde v katedrále, jako i u televizních obrazovek a rozhlasových přijímačů, slavíme bohoslužbu ze svátku svatého pražského biskupa Vojtěcha, mučedníka, statečného člověka, misionáře a spolutvůrce střední Evropy; nejen hlavního patrona pražské arcidiecéze a zemského patrona, ale také patrona Polska, Maďarska a v historickém kontextu již od počátku patrona Slovenska.

Úryvek z knihy skutků apoštolů nám připomněl světodějně rozhodnutí apoštola Pavla, který stanovil strategii, jak naplnit Ježíšův příkaz hlásání evangelia všem národům. Tím však naplnil slova i proroka Izaiáše a starce Simeona, jehož chvalozpěv z jeruzalémského chrámu se stal součástí modlitby církve (Lk 2,32).

Zavazuje ji k evangelizaci, která se stala základem nové civilizace lásky vyrůstající z pravdy. Zde můžeme pozorovat cestu Vojtěchovu, ale i cestu kardinála Josefa Berana: obhajoba lidské svobody, zápas s otroctvím spolu s vytrvalým úsilím o láskyplné rodinné soužití jako i o pravdivost života duchovních. To byl misijní program obou našich velkých exulantů. Oba jsou ve službě dobrého pastýře, jak se nazval sám Ježíš Kristus v překrásné alegorii Janova evangelia: „Dobrý pastýř dává život za své ovce.“ (Jn 10,15) Ve velikonoční době a po prožití velikonočního třídního víme, co znamená jediné přikázání lásky, která vyrůstá z pravé humanity Ježíšova pozitivního zla-

tého pravidla: „Takto vše, co chcete, aby lidé dělali vám, dělejte vy sami jim; hle, to je Zákon i Proroci.“ (Mt 7,12) Tento zákon v negativním smyslu „Co nechceš...“ znala už antika, jak o tom svědčí Tobiáš (Tb 4,15), ale i Konfucius.

Dovolte, abych příchodí exulanty oslovil jako nehodný nástupce na svatovojtěšském stolci: Buď vítán, otče arcibiskupe Josefe, primasi český, arcibiskupe pražský, kardinále Svaté církve římské. Ty, který jsi v rozhodnou chvíli nemlčel, neboť jsi mlčet nesměl. Vracíš se z vyhnanství opět v rozhodnou hodinu a jako tehdy jdeš s relikvií sv. Vojtěcha, který z našich patronů mohl nejsilněji pomoci v onu rozhodnou hodinu, neboť postava sv. knížete Václava byla pošpi-něna nacistickým zneužitím.

Rozhodná hodina se vždy znovu týká nejzákladnějších otázek bytí a nebytí společenství národa, tedy lidu této země. Svatý biskup Vojtěch i kardinál Josef Beran řešili totéž, co opět řešíme my. Nebezpečí přitom roste úměrně s možností prosadit zlo a způsobit morální kolaps. Co je to za problémy? Kde postavit strážce? Jak a kde chránit to, oč zápasíme? Celá staletí víme, že jde o člověka, tj. o naše lidství. Pojmenujme, co je znovu a znovu v sázce stejně v době Vojtěchově, po 2. světové válce a opět dnes. Je jistě náhodnou souhrou okolností, že ve chvíli, kdy my zde vítáme kardinála Berana, je prezident republiky hostem na sjezdu komunistické strany, která se přes volební porážku dožaduje stále většího podílu na moci? To je velmi zřetelné znamení hodiny, v níž se náš národ nachází, a o to větší zodpovědnost připadá hlavě státu, aby zaznělo rozhodné slovo.

Kardinál Duka
během promluvy
21. 4. 2018

Foto zdroj: ČT

Srovnajme si to. Celý život od počátku nepochopeného a odmítaného biskupa Vojtěcha byl sporem s tehdejší mocí o svobodu církve a svobodu člověka. Výsledek? Genocida na Libici a vynucený sice, ale svobodně přijatý Vojtěchův exil. Trvalo dlouho, než jsme přenesli jeho ostatky zpět do pražské katedrály. Jejich vyzvednutí se podařilo teprve, když po třídním postu složili Čechové v čele s knížetem slib, který je vlastně prvou českou ústavou. Trvalo řadu desetiletí, než se zacítila rána Libice a objevila se státotvorná idea o dvou olivách, sv. Václavu a sv. Vojtěchu, na jedné snítce národa. Tak našel svatý biskup Vojtěch své místo na Myslbekově svatováclavském sousoší na náměstí, kde se rozhodovalo a rozhoduje o našich moderních dějinách. Exulant sv. Vojtěch se vrací zpět do své katedrály v místech, kde stála jeho kaple z doby Otce vlasti. A to v podobě sousoší sv. Vojtěcha, Radima a Radly od Karly Vobišové-Žákové. Model tohoto sousoší z roku 1937, do kated-

rály umístěný kardinálem Beranem v roce 1947, byl po únoru 1948 jakoby navždy spolu s ním vyhnán. Nyní se vrací spolu oba naši pastýři.

Život kardinála Berana byl vyplněn tímž zápasem v podmínkách odpovídajících posunu o devět a půl století. Stejně vzdělaný, stejně tichý, stejně národu věrný, stejně pevný ve víře a připravený k obětem za ni. Jako vězeň v Terezíně a Dachau zažil, co je přímé ohrožení života a nutnost spolupráce všech stejně ohrožených. Šlo o holý život každého a v jedné řadě si pomáhali ideoví protivníci. Odtud si odnesl zkušenost ekumeny i myšlenku, že lze spolupracovat i s názorovým odpůrcem, kdyby byl u moci, na budování státu a k prospěchu celé společnosti. Zklamání se dočkal brzy. Všechny církve na nátlak Alexeje Čepičky odpřisáhly bezpodmínečnou poslušnost vůči státu a jeho ideologii. Jen on v čele katolické církve to odmítl a s ním ostatní biskupové. Za zdrženlivě podanou ruku ke spo-

lupráci s poúnorovou vládou byl odveden do internace a posléze přinucen k trvalému exilu. Neprehlížím přitom ani ty katolické kněze, kteří zradili své biskupy a papeže a vytvořili v církvi pátou kolonu, kolaborující s rudou totalitou. O jejich roli svědčí skutečnost, že na svém zasedání výboru mírového duchovenstva odměnili potleskem rozhodnutí strany a vlády o trvalém vyhoštění arcibiskupa Berana z vlasti a faktickém znemožnění výkonu jeho úřadu. Toto rozhodnutí odvolala vláda České republiky spolu s prezidentem republiky na podzim 2017. Není jen nějakou náhodou, že stejný osud tehdy stihl i primasy zemí střední Evropy, v nichž sv. Vojtěch zanechal zřetelnou stopu.

Řekl jsem, že opět stojíme v rozhodující hodině. Nemlčel kardinál Beran, nesmím mlčet ani já. Co nám hrozí? Podobně jako za sv. Vojtěcha i za kardinála Berana je veden útok na rodinu. Jsou navrhovány bezprecedentní a ničivé zákony proti ní. Jsou chystány zákony degradující člověka na jakési bezpohlavní cosi. Jsou navrženy zákony ekumenicky řečeno proti církvím a je trvalá snaha je marginalizovat a mít pod kontrolou. Připomenu, že o tom přesvědčivě promluvil kardinál Beran na Druhém vatikánském koncilu o náboženské svobodě a ekumeně v duchu pokory a bratrství. Svoboda a důstojnost člověka jsou dnes mnohdy omezovány a potlačovány předpisy ve zdravotnictví, sociálních ústavech i ve školách. Jsme ohroženi mocnostmi a ideologiemi zvnějšku a nemůžeme se fakticky bránit. Zcela nedávno došlo v naší zemi k případu, který mi nejenom připomíná, že nesmím mlčet, ale že mám povinnost zvýšit hlas a křičet. V naší zemi a po celé Evropě je rozvracena demokracie a spolu s tím dochází ke hroucení právního státu a de facto je rušena rovnost před zákonem. Existuje zákon proti urážkám národa, rasy,

etnické nebo jiné skupiny osob (trestní zákoník 40/2009 Sb., § 355). Ptám se tedy: Jak je možné, že příslušné orgány justice nezačnou proti uvedení hry, která je v příkrém rozporu s tímto zákonem? Jak je možné, že se nenašel nikdo, kdo by podal trestní oznámení na brněnské divadlo, které ohlásilo uvedení blasfemické a zvrácené hry Olivera Frjiče Klatba (Vaše násilí a naše násilí)? Jakým právem může být svobodně a beztrestně uražen každý, kdo si váží křesťanských hodnot, to je především Ježíše Krista, a každý občan, který ví, co vykonal pro návrat svobody svatý Jan Pavel II.? Ptám se celé naší i evropské společnosti: Co by se stalo, kdyby nějaké divadlo uvedlo podobnou hru urážející Islám? Ale vy, křesťané, se za všech okolností podvolte a buďte ústupní. Nemáme kam ustoupit!

V roce 100. výročí vzniku Československa se ptám, co by řekl její první prezident TGM? Všem nám je to jasné. Co je to vlastně demokracie bez přívlastků nacionální, lidová, sociální, socialistická, ... jak o ní mluví preambule Ústavy ČR? Odpovím slovy muže, o jehož významu a statečnosti nelze pochybovat a bez něhož by ČSR nevznikla, slovy generála Milána Rastislava Štefánika: „Demokracie, to znamená myslet skôr, než jednáš, či tým nepoškodzuješ blížneho, rodinu, národ, spoločnosť. To znamená opanovať svoje vášne, nič nerozprávať, ale problémy riešiť!“ To jsou ideály, na kterých byl založen náš stát! To jsou ony „evropské hodnoty“, které buďto budeme hájit, anebo Evropa přestane být Evropou.

Ale vraťme se k základnímu tématu. S čím se dnes potkáváme na každém kroku? S parálzou demokracie. Jsme často šikanováni vládou úřadů a byrokracií. Společnost se polarizuje a radikalizuje. Početně stále narůstající skupiny skandují na náměstích hesla a některé jsou připraveny „udělat pořádek.“

Nemlč, arcibiskupe! Nesmím mlčet, musím varovat, vyzývat k rozumnosti a volat ke smíru a k službě bližnímu! Především ovšem musím stejně jako moji předchůdci sv. Vojtěch, kardinálové Beran a Tomášek znovu prohlásit: „Církev je na straně národa!“ To je všech občanů České republiky, kteří v ní žijí a pracují pro její rozvoj a také ji chrání. Pevně věřím, že tato slova a výzva jsou vlastně slovy Ježíšova zlatého pravidla, a dovolím si na závěr odcitovat poslední věty z odkazu kardinála Berana: „I když mé srdce v římském velechrámu v prach rozpadne se v chladné zemi cizí, má láska k vlasti nikdy nevymizí, za národ svůj se modlit nepřestanu.“ A nyní budeš, náš milovaný arcibiskupe a primasi český Josefe Berane, bratře Tomáši, s námi v naší katedrále spolu s těmi, kteří se za nás modlili, pro tuto zemi pracovali, trpěli či obětovali svůj život!

Dovolte mi krátký epilog. Jistě uslyším a budu číst, jak jsem si mohl dovolit tyto výtky. Chtěl bych říct, že jsem nikoho nesoudil a neodsoudil; chtěl jsem upozornit, varovat a vyzvat k zamyšlení. Je skutečně normální, když se ročně v naší zemi rozvádí polovina manželství? Když zde, v Praze, 80 % zemřelých odchází na věčnost bez pohřebního obřadu? Je normální, že při rozvodu se manželé obviní z těch nejhorších věcí a urážky neberou konce? Je normální utrpení dětí, které ztrácí svého tatů a mámu a jedná se s nimi jako se zavazadlem? Oč větší ohled mají mnozí na své domácí mazlíčky. Proč máme rekordní počet dětí v dětských domovech?

Zamysleme se nad tím doma v našich rodinách, ve školách, ale i v parlamentě. Nepotřebují naše děti spíše výchovu k mateřství a otcovství než návrhy, které operují s pojmy rodič A a rodič B? Myslím, že takovéto nápady se zrodily z četby komunistického manifestu a odvrhnutím rodiny jako

Nově instalovaná socha sv. Vojtěcha v pražské katedrále, dle projektu Karly Vobišové Žákové (1887–1961).

takové. Nebylo by místo na televizních obrazovkách pro pořady, které by formovaly a zušlechťovaly celou naši společnost? Berme slova Milána Rastislava Štefánika a TGM vážně. Zamysleme se nad zlatým Ježíšovým pravidlem. Má kritická slova nepatří jen těm „nahore“, ale také nám „dole“. Neteskním po totalitě v jakékoli barvě – hnědé, rudé, černé, a tak bych mohl jmenovat celé spektrum duhy. Přeji si, abychom všichni žili ve svobodě a odpovědnosti, rozumnosti a moudrosti, šlechetnosti a velkorysosti. Dovolte mi připomenout slova francouzského prezidenta Macrona v Evropském parlamentu: „Nepotřebujeme autoritářskou demokracii, ale autoritu demokracie.“ Úcta k druhému, pravdivá kritika, která respektuje důstojnost druhého člověka, je požadavkem naší doby.

Amen. Tak to je. Bůh vám žehnej.

(převzato z www.apha.cz)

Foto: Michal Havel, www.clovekavira.cz

„DÁVÁM TI MOUDRÉ A ROZUMNÉ SRDCE“

■ P. JAROSLAV BROŽ

Tak byl obdarován mladý král Šalomoun, když nastoupil po svém otci Davidovi na trůn. Na Hospodinovu výzvu ve snu: „Žádej, co ti mám dát,“ Šalomoun prosí o „vnímavé srdce“ (1 Král 3,5.9). A Boží odpověď na tuto prosbu je: „Dávám ti moudré a rozumné srdce, takže nikdo tobě podobný nebyl před tebou a ani po tobě nepovstane nikdo tobě podobný“ (1 Král 3,12). Proto mnohé starozákonní knihy, které se nazývají „moudrostí“ neboli „mudroslovím“, nesou podle tradice v záhlaví Šalomounovo jméno.

Co ale Bible slovem moudrost myslí? Nejvíce nám o ní říká kniha Přísloví a potom pozdější, v řečtině napsaná, Kniha moudrosti. Jestliže biblická moudrost není pouhá vzdělanost získaná studiem knih, ale hluboký životní postoj získaný životními zkušenostmi, pak se člověk jako dychtivý mladý žáček zeptá: Kde začít? Co obsahuje první lekce ve škole této moudrosti? A Boží slovo odpovídá: „Začátek moudrosti je bázeň před Hospodinem a poznat Svatého je rozumnost“ (Př 9,10). Písmo svaté nepopírá užitečnost lidského přirozeného poznávání. Je užitečné například k tomu, abychom vy-

užívali všech darů, které Stvořitel vložil do tohoto světa. O všestranném využívání rozumem nabytých poznatků mluví třeba Job: „Stříbro má své naleziště a zlato místo, kde se čistí, železo se získává z prachu, z rudy se taví měď. Člověk překonává tmu, prozkoumává v říši šeré smrti temný kámen do každého koutku... Člověk vztáhl ruku po křemeni, hory zpřevracel až do základů“ (Job 28,1–2.9). Nakonec však: „moudrost, kde se najde? Kde je místo rozumnosti? ... v zemi živých se nenajde“ (Job 28,12–13). Moudrost je vlastně neutišitelná žízeň lidského ducha po úplném, celistvém poznání. Má-li totiž člověk dostat svému postavení ve světě a naplnit v něm své poslání „podmanit si zemi a panovat nad vším živým“ (srov. Gn 1,28), pak potřebuje celistvé poznání, v němž uchopí smysl a tajemství všeho najednou, v harmonii. Toho je jistě možné dosáhnout částečně poctivým filozofickým přemýšlením. Bible nás ale ujišťuje, že existuje spolehlivější cesta: přijmout účast na poznání samého Boha. Dívat se na věci, lidi, sebe i samotný Pramen všeho Božím pohledem, to je pravá moudrost.

Už starozákonní zjevení naznačuje, že moudrost pocházející od Boha, který má tvář a srdce – je to osobní Bůh, má sama osobní ráz. Někdy se představuje v personifikované podobě jako krásná a moudrá žena, která si „vystavěla dům“ a toho, kdo postrádá pravé poznání, zve: „Pojďte, jezte můj chléb a pijte víno, které jsem smísila, nechte prostoduchosti a budete živi, krácejte cestou rozumnosti“ (Př 9,1.5–6). Její domov je „na výsostech“, její trůn je „na sloupu oblakovém“; ovládá veškeré Boží poznání: „Obvod nebes jsem sama obešla a prošla i nejhlubší propasti.“ Současně oplývá účinnou mocí řídit osudy lidí: „v každém lidu a národu jsem vládla“ (Sir 24,4–6). Nejprve se zabydlela v Izraeli a za své pozemské

sídlo si zvolila svaté město s Hospodinovým chrámem: „Našel mi tak přibýtek ve městě, které si zamiloval, v Jeruzalémě vykonávám svou moc. V lidu plném slávy jsem zapustila kořeny.“ (Sir 24,11–12)

Tato starozákonní zosobněná Boží moudrost je proroctvím o osobě v plném smyslu, o historickém Ježíši z Nazareta, ve kterém Boží věčné Slovo přebývá mezi lidmi. Pro něj, pravou Moudrost, je „potěšením být s lidskými syny“ (Př 8,31). Proto se jeho současníci s údivem ptají: „Jaká je to moudrost, jež mu byla dána?“ (Mk 6,2). Ježíš sám svou jedinečnost potvrzuje slovy: „hle, zde je více než Šalomoun“ (Lk 11,31). Je to moudrost lásky, proto touží po tom, aby se mohla jako dar rozšířit ke všem lidem. Je obdarována pronikavou silou, která se nezastaví před žádnou překážkou. Proto Ježíš ujišťuje apoštoly, které vysílá na misii: „Já vám dám řeč i moudrost, kterou nedokáže přemoci ani vyvrátit žádný váš protivník“ (Lk 21,15). Ježíšova moudrost je v podstatě vyslovena v evangeliu. Tomu je třeba se plně oddat a nesměšovat ho s vychytralostí tohoto světa. Apoštol Pavel dokonce s určitou řečnickou nadsázkou vyzývá: „Domnívá-li se někdo z vás, že je v tomto světě moudrý, ať se stane bláznem, aby se stal opravdu moudrým“ (1 Kor 3,18). Je jasné, že máme-li se stát „blázny“, pak jediné „blázny pro Krista“, celou myslí a celým srdcem. Skrze něj se nám v modlitbě i v činu dostává pravé moudrosti, jak ji vznešeně popisuje svatý Jakub: „Moudrost shůry je především čistá, dále mírumilovná, ohleduplná, ochotná dát se přesvědčit, plná slitování a dobrého ovoce, bez předsudků a bez přetvářky“ (Jak 3,17).

Právě takovou moudrost dnes svět potřebuje. Prosme tedy s králem Šalomounem a s pohledem na Krista, Boží Moudrost, každý den o „vnímavé srdce“.

„PANE, KONEJ SE MNOU,
JAK TY UMÍŠ A JAK TY CHCEŠ.“

DAR MOUDROSTI

A SV. FILIP NERI

Nevím, zda není ode mne příliš nemoudré psát o moudrosti a nebude to bráno za velkou opovázlivost. Ostatně o dar moudrosti je třeba prosit nejen pro sebe, své blízké, ale třeba i pro kazatele, který hledá ten správný závěr pro svou promluvu a už několik minut se mu to stále nedáří. Ale zkusme začít nejdříve trochu vážně...

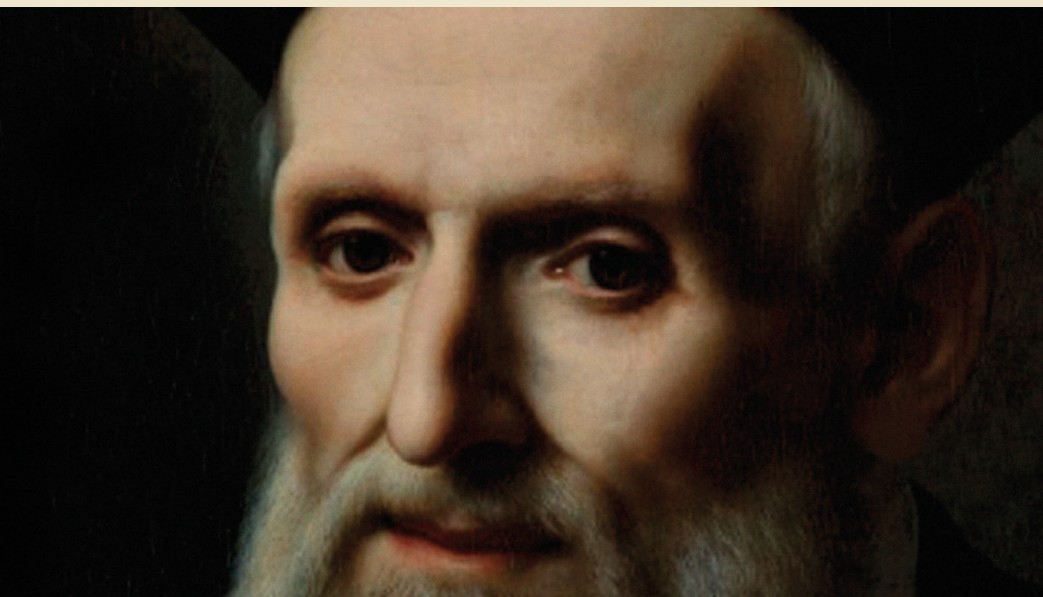
Při udělování svátosti biřmování se biskup se vztaženými rukama nad biřmovanci modlí slovy: „Všemohoucí Bože, Otče našeho Pána Ježíše Krista, tys dal ve křtu těmto svým služebníkům odpuštění hříchů a život věčný. Sešli na ně svého Ducha Utěšitele: dej jim ducha moudrosti a rozumu, ducha rady a síly, ducha poznání a lásky a naplň je duchem bázně před tebou. Skrze Krista, našeho Pána. Amen.“

Svatý Ambrož ve svém díle *De mysteriis* nabádá: „Uvědom si, žeš dostal duchovní pečeť, ducha moudrosti a rozumu, ducha rady a síly, ducha poznání a zbožnosti, ducha Boží bázně, a uchovej si to, cos dostal.

Bůh Otec tě poznamenal svým znamením, Kristus Pán tě utvrdil a vložil do tvého srdce Ducha jako záruku.“

Katechismus také mluví o moudrosti jako o ctnosti, která dává praktickému rozumu schopnost, aby v každé situaci rozeznal, co je naše pravé dobro, a zvolil přiměřené prostředky k jeho konání.

Kolikrát už jsme v životě prosili o dar moudrosti pro určité rozhodnutí, pro řešení obtížné situace? Často prosím Ducha Svatého o dar moudrosti – abych uměl říci správné slovo ve správnou chvíli na správném místě. Prosím i o správné rozlišení, kdy je naopak potřeba mlčet a s otevřeným srdcem i myslí naslouchat druhému. Jako kněz často prosím o dar moudrosti před kázáním, při udělování svátosti smíření, před rozhovorem s druhými. Vnímám, kolik Boží moudrosti je potřeba pro tuto službu a jak často nemoudře Bohu kladu různé překážky a pokouším se stavět pouze na své znalosti a „moudrosti“.

Velkou inspirací je tak pro mne příklad jednoho světce, který byl plný laskavé moudrosti a pokory. Tímto světcem je sv. Filip Neri, apoštol města Říma, který prožil zvláštní zkušenost s Duchem Svatým, a ten ho mocně provázel a inspiroval celý život. V římských katakombách sv. Šebestiána, kde je dodnes na památku oltář a obraz sv. Filipa, se odehrála zvláštní událost. Jak nám sděluje nejstarší životopis tohoto světce od Gallonia, sv. Filip se zde krátce před Letnicemi s mimořádnou odevzdaností modlil. „K jeho zvyklostem patřilo i to, že se každý den zvláště modlil k Duchu Svatému a plný pokory jej prosil o jeho dary a milosti. Když se tedy jednoho dne roku 1544 plný odevzdanosti opět modlil, pocítil náhle v srdci takový nápor velké uchvacující lásky Ducha Svatého, že mu srdce v hrudi poskočilo tak prudce, až to bylo možné postřehnout i na venek. Vypadalo to, jako by srdce chtělo od přírody těžké tělo povznést vzhůru k nebi.“ Sv. Filip uviděl, jak mu do úst proniká ohnivá koule,

a pak pocítil, jak se mu nad srdcem rozšířila hrud'. Pocit vnitřního ohně byl tak silný, že se vrhl k zemi a volal: „Dost, Pane, dost; víc už nemohu snést.“ Od této letniční události jej provázely vnější jevy, které nemohl utajit, přestože mu to bylo často trapné. Jedním z nich byl vnitřní žár, který rozpaloval celé jeho tělo, a to doslova i fyzicky. O teple sálajícím ze světceva srdce existuje mnoho svědectví, především od lidí, kteří k němu později přicházeli v hojně míře ke zpovědi.

Sv. Filip však proslul především svým humorem a moudrostí, se kterou přiváděl všechny k Bohu. Procházel přes římská náměstí, vstupoval do obchodů, škol a někdy i do bank a s nejrůznějšími lidmi přívětivě rozmlouval o duchovních věcech. Zvláště mladé v obchodech dokázal přátelsky nabádat: „Milí přátelé, kdepak chcete začít žít dobrým životem?“ Uměl moudře strhnout druhé na cestu k podstatě věcí. Vypráví se jeden příběh, kdy mu jeden mladý muž vyprávěl své sny o své budoucnosti a kariéře: že právě stu-

duje a doufá, že bude brzy hotov. „A pak?“ zeptal se sv. Filip. „Pak se stanu advokátem.“ „A pak?“ „Pak vydělám spoustu peněz a udělám si jméno.“ „A pak?“ „Pak se ožením a budu mít rodinu.“ „A pak?“ Pak odpovědi vázly a přicházely čím dál pomaleji, protože pak přece přijde konec. Sv. Filip se pousmál a sotva slyšitelně se zeptal: „A pak?“ Kdo se dal do rozhovoru s tímto mužem, nezůstal, jakým byl dřív.

Známý je také jeden příběh, kdy jedné ženě, která se vyznávala z pomluv, které šířila, měl sv. Filip uložit za pokání oškubat slepici a peří vyhodit z okna a pak všechno peří – pírko za pírko – posbírat. Když se žena bránila, že to není možné, že už vítr peří rozvál po celém městě, měl sv. Filip moudře odvětit: „Právě tak je tomu i s tvou pomluvou.“

Když viděl někoho smutného, někdy mu dával pohledkem na ucho s tím, že to patří ne jemu, ale ďáblu. Jednoho spolubratra vyléčil ze skleslosti a deprese. Jen mu řekl: „Pojď, zaběháme si spolu.“

Svatý Filip byl vynikajícím znalcem duší a měl vzácný dar rozvážnosti. Když se někdo obrátil k Bohu, Filip nadšenému letu vzhůru nepřikládal velkou váhu, ale suše konstatoval: „Člověk se nestane svatým za čtyři dny.“ Dalšímu, který chtěl ihned konat velké skutky pokání, řekl: „Jestli chcete stůj co stůj něco přehánět, pak přehánějte v tom, že budete zvlášť klidný, trpělivý, pokorný a laskavý, neboť to všechno je už samo o sobě dobré.“ Místo přísnosti projevoval sv. Filip vůči těm, kteří mu vyznávali své hříchy, vlídnost. „Slitování s těmi, kdo selhali, je nejlepším prostředkem proti tomu, abych sám nepadl,“ říkával. Pro něj byla zpověď především setkáním s Kristem a jeho láskou.

Moudrou je jistě i pravda o duchovním životě, kterou sv. Filip shrnul jednoduše slovy: „Když jde o to, abychom změnili špatný stav na dobrý, není třeba žádné rady. Ale když chce člověk dobrý stav změnit na ještě lepší, pak je, než se rozhodne, opravdu zapotřebí čas, rada a modlitba.“

Mnoho odhaluje také jedna z krátkých střelných modliteb, kterou sv. Filip rád opakoval: „Pane, konej se mnou, jak ty umíš a jak ty chceš.“

I my jsme přijali Božího Ducha – Ducha moudrosti...

Jak napsal sv. Klement Alexandrijský: „Moudrost nemůže být koupěna za pozemské peníze, ani se nenabízí na trhu, ale v nebi.“ Sv. Augustin připomínal, že „není větší a hroznější chudoby, než nedostatek moudrosti“.

To, že dar moudrosti opravdu potřebujeme, poznáváme každý den. Každý den se máme jako křesťané rozhodovat, jednat, mluvit či naopak také někdy mlčet. Každý den máme s moudrostí kráčet tímto světem k Tomu, který sám je Moudrost.

Takřka každý den nám také s moudrostí církev dává za příklad některého ze světců, který dokázal jednat v dané době a okolnostech moudře, a přibližovat tak druhým Boží lásku a milosrdenství. Kéž s Duchem Svatým, Duchem moudrosti, každý den dokážeme spolupracovat a on nás vede k moudrosti srdce.

A tak mne napadá... až vám někdy přijde, že kazatel dlouze hovoří a nevíte o čem, zkuste prosit pro něj i pro sebe o dar moudrosti. Možná budete překvapeni, jak Boží Duch dokáže působit... jen je k tomu někdy potřeba „mít Filipa“.

P. Oldřich Chocholáč, Mikulov ■

Moudrost, moc a láska Boha v každé kapce deště

Ulice byla úplně prázdná. Možná proto, že zatažené nebe viselo nízko nad zemí a hrozilo, že každou chvíli se spustí liják, který v té době nastával náhle a prudce. Přidali do kroku, aby ještě před deštěm došli do nemocnice. Byli už na Andělském mostě, když se skutečně na ně začaly shora lít proudy vody a celý svět v jediném okamžiku zcela zmokl. Otec Pallotti vypadal, že si z toho lijáku nic nedělá. Jen schoval zakoupené cukroví pod plášť a klidně pokračoval v cestě. Klopýtali přes bahnitě kaluže, vlny deště jimi cloumaly, přesto došli až na prostranství nacházející se před nemocnicí. Pavel v očekávání, že se pochlubí svou italstinou, řekl:

„To je ale špatné počasí!“

Sotva vyslovil tato slova, otec Vincenc zůstal stát, jako by zkameněl, a podíval se přísně na svého kolegu. Pavel se ocitl v rozpacích, protože nevěděl, o co otci Pallottimu jde, a také se zastavil. Vypadali přinejmenším nešťastně na tom prázdném prostranství, kde všechno tonulo v proudech deště. Vincenc Pallotti – malý, Pavel de Geslin – vysoký... Oba ve velkých trojhranných kloboucích, které v létě dokonale chránily před slunečními paprsky, zatímco na jaře a na podzim mohly výborně posloužit jako deštníky. Otec Vincenc zdvihl hlavu nahoru k Pavlovi, ten zase, aby viděl do tváře svého učitele, svou hlavu sklonil... a z jeho širokého klobouku se vylil vydatný vodopád přímo na vysoké čelo otce Pallottiho, odkud ve dvou proudech vytekł na jeho ramena. Ale otec Vincenc si toho nevšímal, jen si otřel rukávem mokré obličej a s údivem se zeptal:

„Řekl jsi, drahé dítě, že je špatné počasí?“

„Ano, otče...“ odpověděl Pavel de Geslin a zčervenal jako rak ve vřelé koupeli.

„Řekl jsem to špatně italsky?“

„Ne, ta věta je gramaticky zcela správná. Ale samotná myšlenka není dobrá. Jak je možné počasí, které pochází od Boha, nazývat špatné? Copak počasí může být špatné?“ opakoval ještě jednou tónem plným protestu, jako by chtěl, aby si jeho kolega do konce života zapamatoval nesmyslnost těch slov.

„Je možné říci, že počasí je deštivé, že je mokro... Protože právě tak to je ve skutečnosti. Je možné je označit i za nepřijemné... Ovšem, já sám bych to tak neřekl, ale to ještě není nic zlého, když někdo dává přednost slunci před deštěm. Ale říkat, že počasí je špatné, to je jisté přehánění. Vždyť každá kapka deště, která padá z nebe, obsahuje v sobě moudrost, moc a lásku samého Boha!“

Pavel poslouchal pozorně tento výklad, ale s mnohem větší pozorností sledoval, jak voda z jeho klobouku stéká na klobouk otce Pallottiho a odtud na jeho ramena. Zároveň toužil, aby se běželi schovat do nemocnice, která se nacházela sotva pár kroků od nich.

Využil toho, že otec Vincenc učinil krátkou pauzu, a pokorně řekl:

„Otče, lije jako z konve...“

„Teď ses vyjádřil dobře,“ potvrdil jeho slova otec Pallotti.

Úryvek z knihy P. Františka Mickiewicze SAC „Jeden život nestačí“. Román o době a osobě sv. Vincence Pallottiho. Slavkovice 2018, 165x240 mm, 312 str. Knihu si můžete objednat na tel. čísle: 566 502 850, 774 521 531 nebo emailem: objednavky@apostol.cz

POHLED Z OKNA

Z evangelia podle sv. Jana: „Potom se Ježíš znovu zjevil svým učedníkům, (a to) u Tiberiadského moře. Zjevil se takto: Byli pohromadě Šimon Petr, Tomáš zvaný Blíženec, Natanael z galilejské Kány, synové Zebedeovi a ještě jiní dva z jeho učedníků. Šimon Petr jim řekl: »Půjdu lovit ryby.« Odpověděli mu: »I my půjdeme s tebou.« Vyšli tedy a vstoupili na loď, ale tu noc nic nechytily. Když už nastávalo ráno, stál Ježíš na břehu, ale učedníci nevěděli, že je to on. Ježíš se jich zeptal: »Dítky, nemáte něco k jídlu?« Odpověděli mu: »Nemáme.« On jim řekl: »Hod'te síť na pravou stranu lodi, a najdete.« Hodili ji tedy, a nemohli ji už ani utáhnout pro množství ryb.» (J 21,1-6)

To je počátek jedné z nejkrásnějších stránek evangelií, ale padá v ní také nejsmutnější věta, kterou řekl Petr: „Půjdu lovit ryby.“ Ta věta je dokonce smutnější než ta, kterou řekl nedlouho předtím na dvoře Kaijášova domu, když třikrát zapřel, že vůbec zná Ježíše (srov. Mt 26,69-75) Proč je ta věta tak smutná? Protože skoro na stejném místě o tři roky dříve mu Ježíš řekl: „Neboj se! Od nynějška budeš lovit lidi“ (Lk 5,10) Můžeme o tom číst v páté kapitole evangelia podle sv. Lukáše. A od toho okamžiku začalo putování Petra s Ježíšem, které pak trvalo tři roky. V něm byly (stejně jako i v našem putování s Pánem a za Pánem) chvíle nádherné, například tehdy, když byli na hoře Tábor, z níž Petr nechtěl sejít, anebo když u Césareje Filipovy odvážně vyznal, že Ježíš je očekávaný Mesiáš, Syn živého Boha, anebo když byl Petr svědkem tolika zázraků, které Pán udělal. Byly ale i horší chvíle, například když Petr nařkl, že pro Ježíše opustili všechno a nic nemají, když se snažil Ježíšovi rozmlouvat jeho utrpení, anebo dokonce tamta chvíle u Kaijáše... A tak nyní, po třech letech, poté co zradil Krista, je si Petr jist, že to byl definitivní krok. Nemá už žádnou budoucnost. I jestli Kristus opravdu vstal, tak stejně už žádného Petra nebude chtít vidět. A tak jde Petr lovit ryby. Rybář lidí se chce zase stát rybářem ryb. Ale ani to se nedaří: „ale tu noc nic nechytily“. Protože Petr zapřel Ježíše..., ale Ježíš nezapřel Petra! Přichází tedy na břeh jezera a zbědovanému Petrovi představuje novou etapu společné pouti. Máte potom všem ještě pochybnosti o tom, v čem je podstata Kristova milosrdenství?

P. Adrian Galbas SAC
provinciál otců pallotínů

POJĎME CESTOU SVĚTLA

ROZHOVOR S BISKUPEM
MONS. VOJTĚCHEM CIKRLÉM

✦ Otče biskupe, v 90. žalmu můžeme najít prosbu k Bohu: „Nauč nás počítat naše dny, ať získáme moudrost srdce.“ (Ž 90,12) Na srdce odkazuje také žalm 131, o čistém srdci mluví Pán Ježíš ve svém kázání na hoře: „Blahoslavení čistého srdce, neboť oni budou vidět Boha.“ Jak dosáhnout moudrosti či čistoty srdce?

Rád bych vám pověděl jeden příběh, nebo chcete-li podobenství. Kolem roku 1879 pracoval Tomáš Alva Edison (1847–1931) s velkým pracovním týmem na tom, aby bylo čím svítit – na žárovce. Zkoušeli to už dlouho, ale vždycky to nějak ztroskotalo. Edison to ale nevzdával a hledal stále nové možnosti. Měl za sebou kolem šesti tisíc pokusů při hledání materiálu, který by měl v žárovce svítit. Zkoušel všechno možné. Lidské vlasy, a to samozřejmě zuhelnatělé, bavlnu, s tou měl poměrně velký úspěch, ale asi nejvíce se osvědčil bambus. Zuhelnatělá bambusová vlákna. Ta svítla někdy třicet vteřin, někdy třeba i minutu... A tak stále dokola dělal pokusy a zkoušel, co by mělo být vláknem, které se rozžhaví. Edison si uvědomil, že velký vliv na výdrž vlákna má také vzduchoprázdno. V jeho týmu byl matematik, jmenoval se Francis Robbins Upton, a Edison mu dal nádobu hruškovitého tvaru, v níž vlákna zkoušeli, a řekl mu: „Potřebuji zjistit její objem.“ A vynikající matematik Upton nádobu proměřoval, potom sčítal,

násobil, odmocňoval, derivoval, integroval, nadával na to, jaký je to hloupý tvar, že je to těžké spočítat, že kdyby to byla koule nebo válec, má to hned... Ale druhý den přišel za Edisonem s radostnou zprávou: „Už to mám, jenom to hodím dohromady a hned ti dám výsledek.“ A Edison se na něj podíval a řekl: „Dej mi tu baňku.“ Když mu ji Upton podal, Edison do ní nabral vodu a dodal: „Běž to vylít do odměrky.“ Jak už jsem říkal, ten příběh je podobenství. Někdo, kdo je omezený jen svým oborem a zaběhanými stereotypy, dojde k cíli, ale trvá mu to velmi dlouho a může při tom udělat množství chyb. Jiný člověk, jehož oborem je něco jiného, může najít řešení hned. A to řešení přesné, proti němuž se nedá nic namítnout. Říkám to proto, že ti, kdo jsou čistého srdce, mohou vidět věci novým způsobem a mohou přicházet k řešením mnohem rychleji než ostatní. Pán Ježíš neříká: Blahoslavení ti, kteří ovládají matematiku, blahoslavení ti, kteří vyhráli olympiádu, blahoslavení,... já nevím

kdo. Ježíš říká: Blahoslavení čistého srdce, protože oni budou vidět Boha. Oni budou vidět, kdo je láska. Co je láska. Když ji prožijí a budou se z ní radovat, měli by být schopni ji rozdávat vším, čím byli obdarováni, celým svým životem. Tak jako Pán Ježíš, ve kterém se tato láska stala středem jeho osobnosti. Měl rád Otce a nás lidi i s našimi temnými zákoutími. Nepřišel, aby trestal, zavrhoval, odsuzoval, ale aby nás uváděl na cesty života. To bylo těžištěm, středem – jinak vyjádřeno srdcem – jeho osobnosti. Nakolik se stejná láska k Bohu a k lidem stane středem i naší osobnosti, natolik bude utvářet nebo i přetvářet náš život, naše srdce.

A ještě pár slov k srdci. Slova responzárního žalmu číslo 131, o němž je zmínka v úvodu, znějí: „Hospodine, mé srdce se nevypíná.“ Žalm jako starodávná modlitba nás vybízí, abychom nebláznili, nepřekračovali své limity, nevypínali se, nevyvyšovali, ale naopak zůstávali v pokoji, který je darem Boha. Čeština je ovšem bohatá i na významy, které žalmista nezamýšlel. Tím se může stát, že textem vyjadřujeme naše ujištění, že nemáme vypnuté srdce. A tak vás všechny prosím: Ať se vaše srdce skutečně nevypíná. Ať má každý z vás srdce, které pořád bije, které je „zapnuté“, které po vzoru Pána miluje a rozdává lásku, která je v něm, a není nikdy vypnuté.

❖ **Důležitou pomocí při „počítání našich dnů“ jsou výročí. Mnohdy mohou být zajímavým „vyhlídkovým místem“ podél cesty životem. Můžeme se na chvíli zastavit, máme šanci vstřebat zkušenosti a na základě toho se lépe připravit na další cestu. Letos je to například sto let od ukončení první světové války. Za námi jsou dobré a špatné zkušenosti 20. století. Jak toto vše moudře využít pro další cestu? Na co bychom se, podle vás, měli**

dnes nejvíce soustředit na duchovní úrovni, co nepřehlédnout a na co být opatrní?

Smyslem každého výročí je připomenout někoho nebo něco z minulosti, co ovlivnilo a ovlivňuje i dnešní život. Je to ohlédnutí zpět ke kořenům, ze kterých vyrůstáme, a znovuoživení toho, čím procházeli naši předkové a jak dokázali svědectvím svého života mnohdy nezapomenutelně vstoupit do dějin.

Když zmiňujete ukončení první světové války, která trvala přes čtyři roky a přinesla historicky zcela nový typ válečného konfliktu, je to příležitost k zamyšlení pro každého z nás. V té době nebyl nikdo na válku připravený. Nikdo nevěděl, jaký je její cíl a dodnes je obtížné pojmenovat její základy a hlubší příčiny. Pro tuto válku se těžko hledá nějaká obecná charakteristika, pod kterou by se dala zahrnout. Snad jen jediná: tato válka, které se říkalo Velká, změnila Evropu. Změnila ji především v základních lidských postojích a v přijímaných hodnotách, a to mnohem víc než o pár let později další válka, které se říkalo druhá světová. Mnozí lidé však berou druhou válku jako pokračování té Velké, protože po jejím skončení docházelo dál k různým konfliktům, například v Etiopii, ve Španělsku i jinde, což šlo vnímat jako další etapy Velké války. Mnoho negativních věcí, které si dnes ani neuvědomujeme, má počátek v tom, co se tehdy v Evropě událo. Vidět ji jen jako spor mezi ústředními mocnostmi, tedy Německem, Rakousko-Uherskem a Osmanskou říší na jedné straně a Spojeným královstvím, Francií, Ruskem a dalšími státy, které se postupně přidávaly, na straně druhé, je povrchní.

Ve Velké válce se projevila nebyvalá agresivita, do té doby nevídaná, která přinesla nepochopitelné pohrdání lidskými životy. Bitva u Verdunu, bitva na Marně – tam padly miliony lidí. Jako by si ti, kteří tam posílali

stále nové a nové vojáky, s lidmi ďábsky pohrávali jako s figurkami na šachovnici. Nedokážeme si vůbec představit, co zakoušeli vojáci v zákopech, ale i jinde, jak velká psychická traumata museli prožívat. Zkuste si jen na chvíli představit, že jste v zákopu, druzí na vás střelí a vy netušíte, kam granát dopadne, kdy vás střela zasáhne, nevíte, jak dlouho budete žít, nevíte, kdy protivník nečekaně použije další technickou novinku. Válečná technika se nebyvalým způsobem rychle zdokonalovala. Dělostřelectvo už mělo jiné cíle, než jen vypálení rány z děla někam před sebe. Už se propočítávalo, jak dosáhnout co největších ztrát protivníka. Objevovaly se bojové plyny a další velmi účinné zbraně, letadla, kulomety, plamenomety, tanky. To vše bylo nasazeno ve Velké válce. A vojáci? Trpěli nesmírnými traumaty. Nesmírnými. Ale také žízni, hladem, zimou... Nechci se pouštět do podrobností souvisejících s touto bolestnou dobou, připomínám některé věci jen proto, abychom si dokázali představit, v čem tito lidé – a většinou velmi mladí lidé – žili. A následovaly důsledky války. Naprostá neúcta k životu, nenávist ke společnosti, která tolik hrůzy připustila. V první světové válce narukovalo téměř sedmdesát milionů vojáků. Z nich kolem deseti milionů padlo. Ale zraněných a fyzicky či psychicky poznamenaných bylo

mnohem víc. A duchovně a morálně byli zmrzačeni všichni. To se dá říct téměř o celé Evropě. A tito zmrzačení lidé, ve kterých byly zbořeny všechny možné zábrany, protože prožili nesmírné útrapy a hrůzy, byli díky tomu schopni přijímat všechno možné i nemožné na politické scéně. Za důsledky Velké války můžeme počítat i bolševickou revoluci v Rusku, všeobecně nastolenou neúctu k lidskému životu (do té doby a v takovém měřítku neznámou), velkou nenávist mezi lidmi. Sousedé, lidé z jedné vesnice, proti sobě bojovali na nepřátelských stranách, jako třeba v bitvě u Zborova. Je zvláštní, že mnohdy se vojáci a občané jednoho státu radovali z neúspěchu vlastní země. To do té doby nebylo možné. Tehdy byla také zpochybněna marxistická poučka, že „*dělníci proti sobě nikdy nepůjdou*“, protože do té doby bojovali proti sobě především vojáci zemědělského původu. Svět, který do té doby existoval, jako by se úplně proměnil. Došlo i k tomu, že se rozpadlo mnoho rodin, že se objevovaly pokusy úplně zničit manželství. K tomuto docházelo vlivem marxistických ideologií například v Maďarsku, ale i jinde. A mohlo by se mluvit o dalších věcech, které dosahují vlastně až k dědičnému hříchu. Jako by zlo získalo nad mnohými lidmi nadvládu. Tehdy se změnil svět. Mnohem víc než ve druhé světové válce, která byla důsledkem té první, jak už jsem říkal.

Latinci mají přísloví „*principiis obsta*“, znamená to „*varuj se začátků*“. Varuj se začátku zlého. Člověk se často vydá vpřed v nějakých kolejích, a najednou si uvědomí, že vedou jinam, než původně chtěl, ale už z nich nemůže uhnout. A nemůže se ani zastavit. Z tohoto úhlu se můžeme dívat na první světovou válku, ale také na každodenní malé i velké „bitvy“ našeho každodenního života. Máme usilovat o postoj „moudrosti shora“, ve kte-

rém odmítáme zlo v jeho rozličných a mnohdy jemných podobách, jsme schopni mu odporovat a být více zaměřeni na schopnost přijímat a rozvíjet dobro, které dostáváme od Boha. Zlo je mnohdy nenápadné, jako by jen na okraji. A to i zlo celých systémů a základních postojů smýšlení a jednání, které nenápadně a plíživě určují život společnosti, ve které žijeme. Zlo je infekční a má schopnosti mnohanásobného bujení jako rakovina – žádný z nás vůči němu není imunní. Zlo je něčím tajemným. Vrátní-li se k již zmiňovanému přísloví, „*varuj se začátků*“, myšleno začátků zlého, můžeme v něm vidět ponaučení nejen pro současný svět, ale i pro nás, kteří v něm žijeme. Protože jak zmiňovaní latiníci dodávali: „*Léčit až důsledky je pozdě!*“

✚ **Cestu plnou naděje před námi kreslí zmrtvýchvstalý Kristus. V devadesátých letech minulého století vznikla v Itálii pobožnost „Cesta světla – Via Lucis“. Navazuje na zastavení křížové cesty, ale vede dál skrze čtrnáct zastavení – od zjevení Pána Ježíše po jeho zmrtvýchvstání až k seslání Ducha Svatého. Letos na jaře jste, otče biskupe, vydal texty rozjímání k této pobožnosti. Můžete prosím říct, čím vás tato pobožnost oslovila a co podle vás může nabídnout dnešním křesťanům?**

Křížová cesta patří k vybavení každého kostela, v jejích pobožnostech rozjímáme o bolestných událostech Ježíšova života, které předcházely ukřižování. Máme přitom znovu prožít, jak okolnosti jeho života udělaly ze zmatených, ustrašených a do sebe zahleděných učedníků a učednic přesvědčivé nositele radostné zvěsti – evangelia. Ale bez souvislosti následujících po Ježíšově ukřižování není možné toto často zobrazované tajemství svobodně přijatého utrpení odhalovat s užitkem. Proto bych byl rád, kdyby se do širokého povědomí věřících dostala

stejně tak Cesta světla. Ve čtrnácti zastaveních této velikonoční pobožnosti, která byla poprvé oficiálně slavena v římských katekombách v roce 1990, můžeme vstoupit do fascinujících a radostných událostí následujících po Ježíšově zmrtvýchvstání a připojit se k těm, kteří jsou ohromeni hloubkou a smyslem všeho, co se začalo odvíjet od onoho velikonočního rána, kdy ženy našly prázdný hrob. Zároveň jsme pozváni, abychom spolu s apoštolů a dalšími lidmi uznali Ježíše Krista za svého Pána a Boha.

✚ **Lze říct, že viditelným symbolem zmrtvýchvstání a prázdného hrobu je každý kostel. V roce 2018 slaví výročí také kostel Božího milosrdenství a sv. Faustyny ve Slavkovicích. Tento kostel jste, otče biskupe, posvětil před deseti lety, v den svátku Božího milosrdenství, 30. března 2008. Zůstala ve vás nějaká myšlenka nebo vzpomínka na tento den? Čekal jste, že se toto místo stane cílem poutníků?**

Ano, čekal jsem to, doufal jsem v to a věřil jsem v to. A mám velkou radost, že se nejen má, ale očekávání mnohých naplňují. Pamatuji si, že jsem vám tehdy přál, aby každý příchozí, každý poutník k Božímu milosrdenství, kterému půjde o Boží věci, zaslechl, že právě jemu Bůh říká: „Proslavím se tebou.“ A to je poslání místního kostela – obnovovat společenství s Kristem, protože takto budeme připraveni obnovovat i společenství mezi sebou, abychom tvořili jednu rodinu u tohoto oltářního stolu. A Bůh nám říká: „Já budu s tebou, neboj se, člověče. Neboj se, nevzdávej se ani tehdy, když se ti bude zdát vše zbytečné nebo neřešitelné. Budu s tebou, abychom spolu vytvořili chrám. Aby ty ses stal chrámem, kde bude přebývat můj duch, který i z tebe udělá místo, po kterém budou všichni toužit. Já s tebou počítám...“

Jsem vděčný vám, otcům pallotinům, že na tomto místě vynakládáte své síly, schopnosti, modlitby i oběti a vytváříte zázemí všem, kteří hledají Boží milosrdenství a touží být bez podmínek přijati a objati Boží láskou. Kteří touží prožít zázrak proměny svého života. Zázrak, který z každého z nás sejme okovy a pouta, jimiž jsme drženi v otroctví zla. Zázrak, který zasype propasti mezi mnou a Bohem, zboří zdi mezi námi a druhými a který nám umožní lépe přijímat a naplňovat poslání, ať už je jakékoliv.

✚ **Také pro poutní místo ve Slavkovicích je tento rok důležitým bodem na cestě. V závěru III. kongresu o Božím milosrdenství byl posvěcen pozemek pod stavbu zázemí pro Centrum Božího milosrdenství. Součástí areálu by měla být také „Cesta světla“. Rád bych vás, otče biskupe, na závěr poprosil o vaše požehnání pro všechny, kdo se budou na tomto projektu podílet, a pro všechny, kdo budou putovat do Slavkovic.**

Milí otcové pallotini, milí malí i velcí slavkovičtí poutníci, děkuji každému z vás za život z víry. Děkuji za všechny vaše přijaté kříže, za každé vaše „ano“ Božím záměrům, i když jsou někdy bolestné a těžké. Ujišťuji vás všechny o svých modlitbách a ze srdce žehnám tomuto místu i každému přichozímu.

Děkuji za rozhovor.

P. Wojciech Zubkowicz SAC

ZASTAVENÍ CESTY SVĚTLA

1. zastavení Ježíš vstal z mrtvých
2. zastavení Učedníci nacházejí prázdný hrob
3. zastavení Vzkříšený Ježíš se ukazuje Magdaléně
4. zastavení Vzkříšený Ježíš na cestě do Emauz
5. zastavení Vzkříšený Ježíš se dává poznat při lámání chleba
6. zastavení Vzkříšený Ježíš se ukazuje učedníkům
7. zastavení Vzkříšený Ježíš dává moc odpouštět hříchy
8. zastavení Vzkříšený Ježíš utvrzuje Tomášovu víru
9. zastavení Vzkříšený Ježíš se setkává se svými učedníky u Tiberiadského jezera
10. zastavení Vzkříšený Ježíš uděluje Petrovi primát
11. zastavení Vzkříšený Ježíš vysílá učedníky do světa
12. zastavení Ježíš vstupuje do nebe
13. zastavení V očekávání Ducha Svatého spolu s Marií
14. zastavení Seslání slíbeného Ducha Svatého

CESTA SVĚTLA, Vojtěch Cikrle

Ve čtrnácti zastaveních velikonoční pobožnosti Cesta světla, která byla poprvé oficiálně slavena v římských katakombách v roce 1990, můžeme vstoupit do radostných událostí následujících po Ježíšově zmrtných-vstání. Publikaci je možné zakoupit přímo na Biskupství brněnském nebo objednat na adrese: Biskupství brněnské, Petrov 8, 601 43 Brno tel. 543 235 030, e-mail: brno@biskupstvi.cz

Váz., 125x90mm, 58 str. 89,- Kč

HUMANAE VITAE

ENCYKLIKA PAVLA VI. O SPRÁVNÉM ŘÁDU SDĚLOVÁNÍ
LIDSKÉHO ŽIVOTA Z 25. ČERVENCE ROKU 1968 (2)

(Pokračování z minulého čísla)

III. Pastorační směrnice

Církev „matka a učitelka“

19. Tato naše slova by nebyla skutečným výrazem myšlenek a péče církve, matky a učitelky všech národů, kdyby lidi jen povzbuzovala k zachovávání Božího zákona v manželství a nepodpořila by je v mravně dovoleném regulování počtu dětí v těžkých životních podmínkách, které doléhají v naší době na rodiny a celé národy. Církev se totiž k lidem nemůže chovat jinak než Vykupitel. Zná jejich slabost a cítí s nimi, otvírá cesty těm, kteří pochybili, ale nemůže nehlásat zákon, který je vlastně zákonem lidského života obnoveného v původní pravdě a vedeného Božím duchem[24].

Zachování Božího zákona je možné

20. Učení církve o regulaci porodnosti, které je veřejným vyhlášením Božího zákona, se bude mnohým zdát těžko uskutečnitelné nebo vůbec neuskutečnitelné. Je samozřejmé, že jako všechny velké a blahodárné skutečnosti žádá vážné zaujetí a mnoho osobního, rodinného a společenského úsilí. A ovšem nedá se uskutečnit bez Boží pomoci, která podpírá a posiluje dobrou vůli lidí. Ale tomu, kdo uvažuje dobře, nemůže uniknout, že takové úsilí je pro člověka něčím vznešeným a pro lidskou společnost blahodárným.

Sebeovládání

21. Provádění mravně oprávněné regulace porodnosti žádá od manželů především, aby dovedli poznávat a vážit si pravých hodnot životních a rodinných a aby se snažili propagovat k dokonalému sebeovládání. Ovládání pudovosti rozumem a svobodnou vůlí bezpochyby ukládá askezi, aby citové projevy manželského života byly v souladu s řádem a aby zvláště byla zachována periodická zdrženlivost. Ale ukázněnost, která patří k manželské čistotě, nejenže neškodí manželské lásce, nýbrž naopak jí propůjčuje vyšší lidskou hodnotu. Žádá neustálé úsilí, ale díky jejímu blahodárnému vlivu manželé rozvíjejí celou šíři své osobnosti a obohacují se duchovními hodnotami. Ukázněnost přináší rodinnému životu plody radosti a míru a uskutečňuje řešení jiných problémů: podporuje pozornost k druhému manželu, pomáhá manželům ovládat egoismus, který je nepřitelem pravé lásky, a prohlašuje jejich smysl pro odpovědnost. Tím získávají rodiče schopnost hlubšího a účinnějšího vlivu při výchově dětí.

Děti malé i dospívající vyrůstají pak v prostředí správného oceňování lidských hodnot a klidně a harmonicky se rozvíjejí jejich duchovní a citové vlastnosti.

Vytvořit vhodné prostředí pro čistotu

22. Při této příležitosti chceme obrátit pozornost vychovatelů a všech činitelů odpovědných za obecné blaho lidské společnosti na nutnost vytvořit příznivé ovzduší pro výchovu k čistotě,

tj. k vítězství zdravé svobody nad nevázaností zachovávaním mravního zákona.

Vše to, co v moderních společenských komunikačních prostředcích vede k vydražďování smyslů, k nevázanému způsobu života, ale i všechny druhy pornografie nebo lascivních divadel, musí vzbudit jasný a jednohlasný odpor všech lidí, kterým záleží na pokroku civilizace a na ochraně nejvyšších hodnot lidského ducha. Bylo by zbytečné ospravedlňovat toto zcestné chápání mravnosti požadavky uměleckými nebo vědeckými[25] nebo je obhajovat proto, že veřejná autorita v této oblasti ponechává volnost.

Naléhavá výzva k nositelům veřejné moci

23. Vládnoucími činitelům, kteří jsou především odpovědní za blaho společnosti a mají možnost účinně podporovat mravnost, pravíme: nedopusťte, aby mravnost vašeho lidu stále klesala. Neschvalujte, aby se zákonitým způsobem do základní buňky společnosti, do rodiny, zaváděly praktiky odporující přirozenému a Božímu zákonu. Je jiný způsob, jak veřejná moc může a má přispět k řešení problému růstu obyvatelstva: je to prozíravá rodinná politika a moudrá výchova lidu respektující mravní zákon a svobodu občanů. Jsme si dobře vědomi velikých těžkostí, na něž naráží v tomto ohledu veřejná moc, zvláště u rozvojových národů. Jejich oprávněným obavám jsme věnovali encykliku „Populorum progressio“. Ale opakujeme se svým předchůdcem Janem XXIII.: „Tyto nesnáze se nepřekonnají metodami a prostředky, které jsou nedůstojné člověka a které se dají vysvětlit jen čistě materialistickým pojetím člověka a jeho života. Právě řešení je pouze v hospodářském rozvoji a v sociálním pokroku, který respektuje a podporuje pravé lidské hodnoty osobní i sociální“[26]. Je velká nespravedlnost činit Boží prozřetelnost odpovědnou za to, co ve skutečnosti je výsledkem méně moudré vlády,

nedostatečného smyslu pro sociální spravedlnost, sobecky vypočítaného hospodářství nebo dokonce odsouzeníhodného nezájmu o odstraňování těžkostí a přinášení nutných obětí, aby se zajistilo zvýšení životní úrovně národa a všech jeho příslušníků[27]. Kéž všechny odpovědné vlády – jak to už některé, díky Bohu, konají – napnou znovu velkodušně všechny své síly. A kéž se vzájemná pomoc všech členů velké lidské rodiny více rozšiřuje. Zde se otevírá prakticky neomezené pole činností velkých mezinárodních organizací.

Slovo vědcům

24. Nyní bychom rádi povzbudili vědce, kteří „mohou velmi přispět k dobru manželství a rodiny a k uklidnění svědomí, jestliže se budou společným úsilím snažit hlouběji objasnit různé podmínky, které podporují mravně dovolenou regulaci lidské porodnosti“[28]. Zvláště je žádoucí, aby podle přání vyjádřeného Piem XII. lékařská věda dokázala dát dostatečně bezpečný základ regulaci porodnosti na podkladě využití přirozených rytmů[29]. Takto vědci, a tedy zvláště vědci katoličtí, podají svůj přínos důkazu založenému na faktech, že podle učení církve „nemůže být pravého rozporu mezi Božími zákony, jimiž se řídí sdělování života, a zákony, které podporují pravou manželskou lásku“[30].

Křesťanským manželům

25. A nyní se obracíme přímo ke svým drahým, zvláště k těm, které Bůh volá, aby mu sloužili v manželství. Církev, učíc neodvolatelným požadavkům Božího zákona, hlásá spásu a svátostmi otevírá cesty milosti. Milost činí z člověka nového tvora schopného v lásce a pravé svobodě sjednotit se s úmyslem svého Stvořitele a Spasitele a shledávajícího, že jeho Kristovo je příjemné[31].

Ať tedy křesťanští manželé rádi naslouchají jejímu hlasu a ať si připomenou, že jejich

křesťanské povolání, které začalo křtem, ještě více se vyhranilo a zpevnilo svátostí manželství. Touto svátostí jsou manželé posíleni a jaksi posvěceni k věrnému plnění svých povinností, k uskutečňování svého povolání až k dokonalosti a k vydáváním křesťanského svědectví před světem [32]. Jim Pán svěřuje úkol dát lidem viditelně poznat svatost a vlídnost zákona, který spojuje vzájemnou lásku manželů a jejich spolupráci s láskou Boha, původce lidského života.

Nemáme naprosto v úmyslu zakrývat někdy velké potíže v životě křesťanských manželů. Pro ně, jako pro každého, „je těsná brána a úzká cesta, která vede do života“ [33]. Ale naděje na tento život jim má svítit na cestu, aby odvážně usilovali žít „v sebekázní, spravedlivě a zbožně na tomto světě“ [34] u vědomí, „že věci tohoto viditelného světa pomíjejí“ [35].

Ať tedy manželé nelitují nutné námahy, podporování vírou a nadějí, která „působí, že člověk nevyjde naprázdno: máme totiž v srdci v hojnosti Boží lásku skrze Ducha Svatého, který nám byl dán“ [36].

Ať prosí vytrvalou modlitbou o Boží pomoc. Ať čerpají hlavně v Eucharistii ze zdroje milosti a lásky a jestliže se dosud nevymanili z hříchu, ať neklesají na mysli, ale ať se pokorně a vytrvale utíkají k Božímu milosrdenství, které se štědrě uděluje ve svátosti pokání. Takto budou moci uskutečnit plnost manželského života, jak ji popisuje apoštol: „Muži, každý z vás ať má svou ženu rád, jako Kristus projevil církvi svou lásku... Každý muž má mít svou ženu rád jako vlastní tělo. Kdo má svou ženu rád, projevuje tím lásku sám k sobě. Nikdo přece nemá v nenávisti své tělo, ale naopak: dává mu jíst a přeje mu. Tak i Kristus jedná s církví. V tom je veliké tajemství: říkám to o vztahu Krista a církve. A proto každý z vás má tak mít rád svou ženu jako sám sebe a manželka zase má respektovat svého muže“ [37].

Vzájemný apoštolát lidí žijících v manželství

26. Velkodušné úsilí o věrnost k Božímu zákonu přináší dobré plody. Jedním z nejceněnějších je, že manželé nezřídka pocítují touhu sdílet druhým své zkušenosti. Do širokého rámce povolání laiků zapadá nový a významný způsob vzájemného apoštolátu lidí s podobným životním údělem: manželé sami si jsou apoštoly a vůdci jiných manželů. Mezi tolika způsoby apoštolátu se zdá tento jedním z nejvhodnějších. [38]

Lékařům a zdravotnickému personálu

27. Velmi si vážíme lékařů a členů zdravotnického personálu, kterým ve výkonu jejich povolání nade všemi lidskými zájmy leží na srdci vyšší požadavky jejich křesťanského povolání. Ať tedy i nadále podporují při každé příležitosti řešení vyplývající z víry a ze zdravého rozumu a snaží se o nich přesvědčovat a přivádět ostatní ve svém prostředí k jejich respektování. Též ať považují za svou profesionální povinnost nabýt všemožných znalostí v této delikátní oblasti, aby mohli dávat manželům, kteří se s nimi radí, moudré rady a zdravé směrnice, které od nich manželé právem očekávají.

Kněžím

28. Drazí synové, kněží, vy jste svým povoláním rádci a duchovními vůdci jednotlivců i rodin. Obracíme se na vás s důvěrou. Vaším prvním úkolem – zejména těch, kteří vyučují morální teologii – je vykládat bez dvojsmyslnosti nauku církve o manželství. Vy první se snažte ve výkonu svého povolání být příkladem loajálního vnitřního a vnějšího kladného postoje k učitelskému úřadu církve. Kladný postoj, jak víte, je zdravý nejen z uvedených důvodů, ale spíše z důvodů světla Ducha Svatého, jímž jsou zvláště obdařeni pastýři církve k objasňování pravdy [39]. Víte též, že je svrchovaně důležité pro klid svědomí a pro

jednotu křesťanského lidu, aby se všichni jak na poli mravouky, tak i na poli věrouky přidržovali učitelského úřadu církve a mluvili tímtež jazykem. A proto vám celou svou duší opakujeme naléhavou výzvu velikého apoštola Pavla: „Zapřísahám vás, bratři, ve jménu našeho Pána Ježíše Krista: buďte všichni zajedno a ať nejsou mezi vámi roztržky! Stejně usuzujte a stejně smýšlejte“ [40].

29. V ničem neslevit ze spasitelné nauky Kristovy je vynikající forma lásky k duším. Ale k tomu musí přistupovat trpělivost a dobrota, jejíž příklad při jednání s lidmi dal sám Pán. On, který nepřišel soudit, ale spasit [41], byl jistě nesmiřitelný ke zlu, ale milosrdný k lidem. Ať manželé ve svých těžkostech nacházejí vždycky ve slově a v srdci kněze ozvěnu hlasu a lásky Vykupitelovy.

Mluvte s důvěrou, milovaní synové, přesvědčení o tom, že Duch Boží, který pomáhá učitelskému úřadu v předkládání nauky, osvědčuje též v nitru srdce věřících a vyzývá je k jejich souhlasu. Učte manžele nutné cestě modlitby, připravujte je, aby často a s vírou přistupovali ke svátostem Eucharistie a pokání, aniž by se kdykoliv dali svou slabostí připravit o odvahu.

Biskupům

30. Drazí a ctihodní bratři biskupové, s vámi ještě už sdílíme péči o duchovní dobro Božího lidu, k vám se obracíme s úctou a láskou na konci této encykliky. Všechny naléhavě vyzýváme: pracujte s kněžími, svými spolupracovníky a se svými věřícími se zápalem a neustále na záchraně a posvěcení manželství, aby bylo více prožíváno v celé své lidské a křesťanské plnosti. Považujte proto své poslání za jednu ze svých největších odpovědností v přítomné době. Vyžaduje, jak víte, koordinovat pastorační činnost ve všech oblastech lidské činnosti, v oblasti hospodářské, kulturní a sociální. Jedině současné zlepšování v těchto rozličných oblastech dovolí učinit život rodičů

a dětí v rodinách nejen snesitelným, ale i lehčím a příjemnějším, soužití lidské společnosti bratrštějším a pokornějším ve věrnosti k tomu, co Bůh zamýšlí se světem.

Konečná výzva

31. Ctihodní bratři, milovaní synové a vy všichni, lidé dobré vůle! Veliké je dílo výchovy, pokroku a lásky, k němuž vás voláme na podkladě učení církve, jehož je nástupce Petrův spolu se svými bratry biskupy strážcem a vykladačem. Je to opravdu veliké dílo, jsme o tom hluboce přesvědčeni, jak pro svět, tak i pro církev, jelikož člověk nemůže nalézt pravé blaho, po němž celou svou bytostí touží, leč v úctě k zákonům vepsaným Bohem do jeho přirozenosti. Tyto zákony má zachovávat s poznáním a láskou. Na toto dílo, stejně jako na nás všechny, zvláště na manžely, svoláváme hojnost milosti Boha svatého a milosrdného a jako jejich záruku vám udělujeme své apoštolské požehnání.

*Dáno v Římě u sv. Petra ve svátek sv. Jakuba, apoštola, 25. července roku 1968, v šestém roce našeho pontifikátu.
Papež Pavel VI.*

[24] Řím kap. 8

[25] II. Vat. konc.: Inter Mirifica č. 6-7

[26] Mater et Magistra, str. 447

[27] Populorum progressio č. 48-55

[28] Gaudium et spes, č. 52

[29] A.A.S. 43, 1951, str. 51

[30] Gaudium et spes, č. 51

[31] Mat 11, 30

[32] Gaudium et spes č. 48, II. Vat. konc.: Lumen Gentium č. 35

[33] Mat 7, 14; Žid 12, 11

[34] Tit 2, 12

[35] 1 Kor 7, 31

[36] Řím 5, 5

[37] Ef 5, 25; 28–29; 32–33

[38] Lumen Gentium č. 35 a 41, Gaudium et spes č. 48–49, II. Vat. konc.: Apostolicam actuositatem č. 11

[39] Lumen gentium č. 25

[40] 1 Kor 1, 10

[41] Jan 3, 17

POSLÁNÍ A SPIRITUALITA SV. FAUSTYNY

Několik slov o Korunce

Korunka je dar

První věcí, kterou stojí za to si připomenout, je skutečnost, že Korunka je dar od Boha. Podle sv. Faustyny jí Korunku nadiktoval Pán Ježíš ve Vilně ve dnech 13. až 14. září 1935. Hlavní důvod a účel této modlitby spočívá v odprošení Boha a usmíření Božího hněvu, o čemž sv. Faustyna napsala ve svém Deníčku (srov. Den 474–476, 1036). Konstatování, že Korunka je dar od Boha,

je důležité. Bůh nás totiž obdarovává jen tím, co je dobré a co potřebujeme. Korunka je zvláštní nástroj, který dostáváme z Božího milosrdenství a s jehož pomocí můžeme zároveň Boží milosrdenství neustále vyprošovat pro svět, který žije ve veliké nerovnováze.

Modlitba obnovující důvěru Bohu

I když to možná na první pohled není patrné, úcta k Božímu milosrdenství totiž právě toto naznačuje: člověk žije v nerovnováze, která způsobuje řadu problémů a nebezpečí. Důvěra Bohu zajišťuje rovnováhu, která dnes tak často chybí a která je narušena ve chvíli, kdy člověk staví vše na sobě. Ne náhodou je proto pro úctu k Božímu milosrdenství základní optikou postoj důvěry Bohu. Důvěra Bohu je cíl úcty k Božímu milosrdenství, protože důvěřovat Bohu je pro člověka normální stav.

Rozjímání slov Korunky (nikoliv jen recitování) v člověku obnovuje a posiluje postoj důvěry, protože důvěra Bohu nevyrostá z toho, co jsme udělali my, ale co Bůh udělal pro nás. Je odpovědí Bohu na Jeho lásku, která se uskutečnila v sebeobětování Ježíše Krista. Boží láska se konkretizuje v tom, že nám Bůh dává svého Syna, který za nás umírá. Ve svém Synu se nám Bůh odevzdává a dává vše, co potřebujeme.

Konkrétním projevem důvěry Bohu, ke kterému nás vede úcta k Božímu milosrdenství, je vše – především svou hříšnost – svěřit Bohu. Pán Ježíš za nás přece zemřel a chce nás obdarovat novým životem. Tento nový život spočívá v tom, že nás Kristus ospravedlňuje a my toto Boží ospravedlnění přijímáme jako dar a milost. Nový život není tedy výsledek našeho snažení, zásluh apod. Je to plod, který nám vysloužil a který nám přináší Pán Ježíš. Je to velmi zřetelné právě

v době velikonoční a ve velikonočním oktávu, na konci kterého slavíme každý rok svátek Božího milosrdenství (o první neděli po Velikonocích).

Ten, kdo se Korunku modlí a uvědomuje si, co říká, když obětuje Bohu Jeho Syna, uvědomuje si zároveň, jak velikým darem byl obdarován. Pomalu vstřebává pravdu, že dar, kterým byl obdarován, je Bůh sám. Bůh nám ve svém Synu dává všechno, a protože nám svého Syna dal, můžeme jej Bohu obětovat za sebe a přimlouvat se za celý svět. Takto mezi Boha a hříšný svět stavíme Bohu před oči oběť a dar Jeho Syna. Zároveň jsme ponořeni do prostoru sebeobětování Ježíše Krista a lásky Boha Otce a tento prostor působí životodárně pro obnovení našeho důvěryplného vztahu s Bohem.

Modlitba pro dobu povrchní a pro dobu úspěchanou

Korunka zohledňuje rychlost současného života, ale zároveň nám umožňuje, abychom se ponořili do hloubky duchovního sdělení: obětujeme Bohu Jeho Syna, který nám byl darován a který se za nás obětoval. Pravda o tom, že Bůh je Láska, která se obětuje za nás a za celý svět, v nás znova a znova rozpaluje vědomí toho, kdo jsme.

Zajímavý je „vztah“ Korunky k času. Den má 1440 minut, Korunku se lze pomodlit za necelých deset. Stručnost Korunky nasvědčuje tomu, že Bůh je opravdu realista: několikaminutová délka modlitby určitě zvyšuje pravděpodobnost, že se lidé v dnešní uspěchané době Korunku pomodlí. Nelze přitom přehlédnout důležitou věc, na kterou Korunka upozorňuje – že i několik minut lze prožívat nejen rychle, ale také hluboce. Modlitba Korunky „prohlubuje čas“ a připomíná nám, že čas se máme snažit naplnit dobrem a „Bohem“, nikoliv se snažit čas „ovládnout“ a zmocnit se jej.

KORUNKA K BOŽÍMU MILOSRDENSTVÍ

„...Tato modlitba je na usmíření mého hněvu...
nejprve se pomodlíš jednou

Otčenáš, Zdrávas Maria a Věřím v Boha,
potom budeš na zrnkách Otčenáše říkat
tato slova:

**Věčný Otče, obětuji ti tělo a krev,
duši i božství tvého nejmilejšího
Syna a našeho Pána Ježíše Krista,
na smír za hříchy naše i celého světa;**

na zrnkách Zdrávasu budeš říkat tato slova:

**Pro jeho bolestné utrpení buď milosrdný
k nám i k celému světu.**

Na závěr se pomodlíš třikrát:

**Svatý Bože, Svátý Silný, Svátý Nesmrtelný,
smiluj se nad námi a nad celým světem.“**

(Den. 476)

KONGREGACE SISTER MATKY BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ,

v níž žila a zemřela sv. sestra Faustyna

Tajemství Božího milosrdenství hlásáme svědectvím života v duchu důvěry v Boha a milosrdenství k bližním. Jdeme cestou milosrdenství (zvláště vůči děvčatům a ženám potřebujícím morální obnovu), slova (hlásání poselství milosrdenství, formace apoštolů Božího milosrdenství) a modlitby.

NOVICIÁT ul. Siostry Faustyny 3,
30-420 Kraków, Polsko

**KOMUNITA
V ČESKÉ REPUBLICE**

Štefánikova 952,
544 01 Dvůr Králové n/L.

Přísliby Korunky

O síle a účinnosti modlitby Korunky svědčí přísliby, které Pán Ježíš s Korunkou spojil a které můžeme najít v „Deníčku“ sv. Faustyny. Jen krátce si alespoň některé připomeneme – ať slouží k motivaci k modlitbě. Stojí za to si všimnout, že mnohé přísliby se týkají umírajících.

- „Skrze modlitbu této Korunky dám rád všechno, o co mě budou prosit.“ (Dn. 1541)
- „Duše, které se tuto Korunku budou modlit, obejmeme mé milosrdenství v životě, ale zvláště v hodině smrti.“ (Dn. 754)
- „Ta Korunka skrývá velikou pomoc pro umírající.“ (Den. 834)
- „V jisté chvíli, když jsem šla po chodbě do kuchyně, jsem v duši uslyšela tato slova: **Neustále se modli Korunku, kterou jsem tě naučil. Každý, kdo se ji bude modlit, dosáhne velkého milosrdenství v hodině smrti. Kněží ji budou dávat hříšníkům jako poslední záchranu; i kdyby byl hříšník sebevíc zatvrzelý, jestliže se jen jednou pomodlí tuto Korunku, dosáhne u mého nekonečného milosrdenství milost. Přeji si, aby mé milosrdenství poznal celý svět; nesmírné milosti toužím dávat duším, které důvěřují mému milosrdenství.**“ (Den. 687)
- „Při modlitbě té Korunky jsem uslyšela hlas: **Jak veliké milosti udělím duším, které se budou tu Korunku modlit, nitro mého milosrdenství je pohnuto vůči těm, kdo se Korunku modlí. Zapiš tato slova, má dcero, říkej světu o mém milosrdenství, ať celé lidstvo pozná mé neproniknutelné milosrdenství. Je to znamení posledních časů, po něm přijde (230) den spravedlnosti. Dokud je čas, ať [se] utíkají k prameni mého milosrdenství, ať čerpají z krve a vody, která pro ně vytryskla.**“ (Den. 847)

P. Wojciech Zubkiewicz SAC

KORUNKA S RADIEM PROGLAS

Společně s Radiem Proglas
zveme všechny ctitele Božího
milosrdenství k modlitbě Korunky
k Božímu milosrdenství.

**Každý pátek po 15.00 hod.
(kromě prvních pátků v měsíci)
se modlitba Korunky živě vysílá
z kostela Božího milosrdenství
a sv. Faustyny ve Slavkovicích.**

Ve zjevení sv. sestře Faustyny
Pán Ježíš slíbil:

**„Skrze modlitbu této Korunky dám
rád všechno, o co mě budou prosit.“**
(Den. 1541)

Řekněte svým známým, zvláště
starším, nemocným a trpícím lidem,
že se mohou připojit ke společné
modlitbě Korunky prostřednictvím
Radia Proglas.

**Těšíme se na vás a na všechny, kdo
společně s námi budou vyprošovat
Boží milosrdenství pro nás všechny
a pro celý svět.** *Otcové pallotini*

ZVEME VÁS K ZAPOJENÍ DO NOVÉHO PROJEKTU **KORUNKA NA CESTU**

Dle statistik Českého statistického úřadu z let 2007–2016 umírá každý rok v ČR cca 110 000 lidí. Lze říct, že to je průměrně 300 lidí za den, 12 za hodinu. Kdysi umírali lidé častěji doma, v kruhu svých příbuzných, doprovázeni jejich přítomností, láskou a modlitbou. Dnes je umírání často „odtrženo“ od domova, mnohdy je spojeno třeba s nemocnicí, nezřídka také se samotou. Věříme, že smrt je především přechodem a začátkem života věčného. Vnímáme proto význam umírání a to, jak důležitý je tento přechod doprovázet blízkostí a modlitbou.

Proto také vznikl projekt „**Korunka na cestu**“, který má za cíl povzbudit k modlitbě za umírající. Inspirací ke vzniku projektu byla slova Pána Ježíše z „Deníčku“ sv. Faustyny Kowalské: „Napiš, že když se tuto Korunku budou modlit u umírajících, postavím se mezi Otcem a umírající duší ne jako spravedlivý soudce, ale jako milosrdný Spasitel.“ (Den. 1541)

Hlavním cílem projektu je připomenout potřebu modlitby za umírající a povzbudit k doprovázení umírajících svou blízkostí (kde je to možné) a modlitbou (vždy je to možné).

Samozřejmě si může každý zvolit vhodnou modlitbu, kterou se bude za umírající modlit. My jsme pro účel tohoto projektu zvolili

modlitbu Korunky k Božímu milosrdenství a po této modlitbě jsme také pojmenovali celý projekt: „**Korunka na cestu**“.

Abychom byli schopní oslovit širší veřejnost a vytvořit motivační nástroj, připravujeme internetové stránky projektu.

Vše potřebné najdete na adrese:

www.korunkanacestu.cz

Samozřejmě k modlitbě zveme všechny, nejen ty, kteří využívají internet. Bůh ví o každé modlitbě a každá modlitba za umírající je velmi důležitá.

Den má 1440 minut. Korunku se lze pomodlit za necelých 10 minut. Modlit se za umírající je skutek milosrdenství.

Otcové pallotini

V neděli 8. dubna 2018 se ve Slavkovicích konala každoroční jarní pouť na svátek Božího milosrdenství. Slavení bylo spojené s 10. výročím posvěcení slavkovického kostela. Po celý den do Slavkovic přicházeli poutníci a během mší svatých bylo rozdáno kolem 2000 svatých přijímání.

Mši svatou dopoledne sloužil opat želivského kláštera premonstrátů, PhDr. ThLic. Jaroslav Jáchym Šimek, který ve svém kázání zdůraznil velikost Božího milosrdenství a povzbudil přítomné k důvěře Bohu. Hlavní mši svatou sloužil od 15.00 hod. Mons. Josef Nuzík, pomocný biskup olomoucký. Otec biskup upozornil, že Bůh nám nikdy nepřipomíná naše selhání a hříchy a neříká, že jsme ho zklamali, ale spojuje nás se sebou a mezi sebou. Třetí mši svatou v 19.00 hod. sloužil otec Jan David, rektor Centra Božího milosrdenství a představený pallotínů v ČR.

SVÁTEK BOŽÍ TOUHY

OHLÉDNUTÍ ZA SVÁTKEM
BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ 2018

Program doplnila společná modlitba Korunky, uctívání ostatků sv. Faustyny, vzpomínkové promítání filmu z posvěcení kostela v roce 2008 a večerní pobožnost Cesty světla. Obohacením byla také přednáška otce Slavomíra Peklanského SAC a setkání s otcem Pavlem Habrovcem,

který vzpomínal na stavbu a posvěcení kostela. Jako každý rok byla ve Slavkovicích po celý den (od 9.00 do 21.00 hod.) zajištěná zpovědní služba.

-red-

„Mé nekonečné milosrdenství,
odpusť, že se odvažuji ti říci,
že tvá láska a milosrdenství
ke mně jsou bláznivé, protože
na mě od věčnosti myslíš
a vyléváš na mě záplavy
milostí, sytíš mě svou
vlastní podstatou, ničíš mou
zlovolnost a přeměňuješ mě
celého v sebe sama. A všechny
tyto divy své lásky a svého
milosrdenství ve mně konáš
stále, dnem i nocí, ať bdím
či spím, ať na tebe myslím
nebo ne, protože i když na
tebe nemyslím, ty se za mě
na svých oltářích po celém
světě obětuješ... Co si počnu,
můj Bože, při pohledu na tak
nevýslovnou lásku?
Můj Bože, já nemohu dělat
nic, ale obětuji ti celý přesvatý
život Ježíše Krista. Přijďte,
andělé, svatí a všichni tvorové
celého světa, přijďte a klaňte
se nekonečné a bláznivé
lásce, přijďte a dobrořečte mu
a vzdávejte mu díky po celou
věčnost a ještě déle. Navěky
budu zpívat o Hospodinových
milostech.“

V. Pallotti

200. VÝROČÍ KNĚŽSKÉHO SVĚCENÍ SV. VINCENCE PALLOTTIHO

1818–2018

V sobotu 16. května 1818 přijal sv. Vincenc Pallotti kněžské svěcení. V tomto roce slavíme 200 let od této události a děkujeme Bohu za tento den, který poznamenal nejen život Pallottiho, ale ovlivnil duchovní cestu mnoha žen a mužů, kteří se vydali po jeho stopách. V souvislosti s tímto výročím přinášíme k zamyšlení úryvek z knihy Francesca Amoroso „Z propasti až do nebe“.

BUDETE
MÝMI
SVĚDKY

Někteří světcí, například svatý František z Assisi nebo svatý František z Pauly, před důstojností kněžství zděšeně couvli. Odpouštět hříchy, jako odpouštěl Ježíš Kristus, proměňovat chléb a víno v Tělo a Krev Ježíše Krista, jako to udělal Ježíš, držet je v ruce a dávat druhým – při té představě se chvěli a zůstávali ve vytržení na stupních oltáře.

Obdivujeme je a bezvýhradně je uctíváme, ale děkujeme Bohu také za mnoho jiných, kteří dali přednost milosrdnému volání samotného Pána Ježíše Krista a dokázali překonat obtíže lidské nedostatečnosti tvářící v tvář takovéto zodpovědnosti.

Vincenc se v předvečer svého svěcení modlí: „Můj Bože, ty sis mě zamiloval a přitáhl jsi mě k sobě, veď mě při každé mé myšlence, slovu i skutku.“

Pak modlitba nabírá široký chorální nádech: „Můj Bože, přestože jsem před tebou nehodnost sama, obětuji ti spolu s celým nebeským dvorem, s Božským Spasitelem a se všemi tvory převzácnou krev Ježíše Krista, jeho nejsvětější život a jeho nekonečné zásluhy na odčinění svých hříchů a hříchů celého světa, v náhradu za všechno zlo, které jsem vykonal já a celý svět, proto, aby bylo zabráněno všemu budoucímu zlu, aby bylo vynahrazeno všechno dobro, které jsem opomenul vykonat já a všichni lidé, aby se ve mně a ve všech lidech uskutečnil dokonalý život Ježíše Krista a abych žil já i všichni životem lásky k Bohu“ (X, 136).

16. května 1818 se v kostele San Giovanni in Laterano stává Vincenc knězem. Jako bychom ho viděli, jak se vrací domů, zcela usebraný, slepý a hluchý ke světu kolem, zavře se do svého pokoje, padne na kolena a modlí se: „Kdyby mi bylo za nekonečné

množství dobrých skutků dovoleno za odměnu s největší úctou políbit zem, po které prošel kněz, považoval bych to za opravdu velikou odměnu. A co bych měl říct, kdyby mi bylo dovoleno políbit mu ruku? A co mám říct při pomyslení, že nekonečná dobrota našeho nade všechno milovaného Boha Otce mě podivuhodným způsobem ráčila pozvednout na nejvznešenější stupeň kněžství? Ach, Bože, já ničemu nerozumím! Ticho, ticho, pokora, nic, všechno, všechno“ (X, 147-148).

Silné vnitřní pohnutí během slavení mše bylo zjevné i navenek. Někteří přítomní viděli, že mu zářila tvář, jiní, že byl povznesený nad oltářním stupněm, další si povšimli, jak okouzleně upíral pohled na proměněnou hostii, další zaujala zvláštní něha jeho hlasu při četbě evangelia a ještě jiní slyšeli velkou pokoru v jeho hlase při slovech: „Pane, nezasloužím si,“ která opakoval čtyřikrát. Jak moc kněžská důstojnost naplňovala jeho duši je poznat z knihy

Měsíc máj pro potřeby duchovních (Mese di Maggio ad uso degli ecclesiastici), v níž jsou všechny meditace právě na téma důstojnosti kněžství.

**P. Francesco
Amoroso SAC**

Stále je čas milosrdenství

NA APOŠTOLSKÝCH
CESTÁCH

FOTOREPORTÁŽ Z III. KONGRESU O BOŽÍM MILOSRDENSTVÍ

Ve dnech 8. až 10. června 2018 se ve Slavkovicích a v Novém Městě na Moravě uskutečnil už potřetí kongres o Božím milosrdenství. Přinášíme vám fotoreportáž z této krásné události a všem, kdo jakýmkoliv způsobem přispěli k organizaci a průběhu kongresu, vyprošujeme Boží požehnání a srdečně děkujeme.

■ Pátek, 8. června 2018

Slavnost Nejsvětějšího Srdce Páně

- Kongres zahájil přenos Korunky k BM v Proglasu a modlitba v Hodině milosrdenství, kterou vedly sestry z Kongregace Sester od Andělů.
- V 17. 30 začala mše svatá ze slavnosti Nejsvětějšího Srdce Páně, kterou sloužil Mons. Antonín Basler, pomocný biskup olomoucký.
- V rámci večerního programu se uskutečnilo promítání: Svědkové milosrdného Srdce Boha, které připravil R. D. ThDr. Michal Damazyn z Polska.
- Od 22.00 do 7.00 hod. ráno se konala v rámci „Nikodémovy noci“ adorace za dobré plody kongresu.

■ Sobota, 9. června 2018

*Památka Neposkvrněného Srdce
Panny Marie*

- Sobotní dopolední program vyplnily přednášky v kulturním domě v Novém Městě na Moravě.
- Jednu z přednášek měl také Mons. Jaroslav Brož, známý čtenářům „Apoštola“ z článků, ve kterých přibližuje aktuální témata z pohledu Svatého Písma.
- Zazněla také přednáška sestry Doubravky Mazancové KMBM z Dvora Králové nad

Labem, která přiblížila činnost sester kongregace, ke které patřila sv. Faustyna.

- Poté se mohli účastníci kongresu seznámit s projektem „Adopce srdce“, který v Africe realizují otcové pallotini.
- V 16.00 hod. začala na Hoře milosrdenství ve Slavkovicích děkonná mše svatá za 15 let působení pallotinů v ČR, které předsedal Mons. Josef Haľko, pomocný biskup bratislavský.
- Od 19 hod. začal evangelizační koncert skupiny „eSPé“ ze Slovenska.
- Koncertu se zúčastnilo mnoho mladých účastníků kongresu a společné velebení Boha trvalo do 21.00 hod.
- Večerní program ukončila litanie k Panně Marii a rozsvícení kříže nad kostelem, kterého se zúčastnil P. Waldemar Pawlik, provinciál pallotinů z Varšavy.

■ Neděle, 10. června 2018

- První nedělní přednášku o sv. Janu Vianney měl otec Pascal Poirier, který přijel z poutního místa v Ars ve Francii předat do Slavkovic ostatky tohoto světce.
- Účastníci kongresu mohli poté slyšet ještě přednášky P. Petra Vrbackého a pana Grzegorze Górnego.
- V 15.00 hod. začala mše svatá na závěr kongresu, které předsedal Mons. Vojtěch Cikrle, biskup brněnský.
- Mše svatá byla spojena s oslavou 10. výročí posvěcení kostela ve Slavkovicích.
- Během mše svaté byly do Slavkovic předány ostatky sv. Jana Vianneye z poutního místa v Ars.
- V závěru mše svaté požehnal otec biskup Vojtěch Cikrle pozemek pro stavbu Centra Božího milosrdenství.
- Následně se konalo společné zasvěcení Božímu milosrdenství.

(Další fotografie z kongresu a po zpracování také texty přednášek bude možné najít na www.kongres.slavkovice.cz)

Projekt zázemí pro Centrum Božího milosrdenství ve Slavkovicích byl nastartován

Na závěr III. kongresu o Božím milosrdenství, během slavnostní mše svaté v neděli 10. června 2018, posvětil Mons. Vojtěch Cikrle, biskup brněnský, pozemek nad kostelem ve Slavkovicích, určený pod stavbu zázemí pro Centrum Božího milosrdenství. Tímto způsobem se v roce 10. výročí od posvěcení slavkovického kostela zároveň otevřela nová kapitola vývoje poutního místa ve Slavkovicích.

Desetiletí, které uběhlo od posvěcení kostela Božího milosrdenství a sv. Faustyny ve Slavkovicích (30. 3. 2008), přineslo konkrétní duchovní plody v životě mnoha osob. Mnozí lidé se do Slavkovic pravidelně vrací a stále přichází noví. Deset let přineslo také konkrétní zkušenosti. Ukázalo silné a slabé stránky poutního místa. K silným stránkám určitě patří návštěvnost během organizovaných poutí a také individuální návštěvnost (související mimo jiné s pravidelnou zpovědní službou, kterou od března 2008 zavedli otcové pallotini). Velmi příznáčný je také vysoký podíl mladých poutníků.

Slabou stránkou je především nedostatečné zázemí. O velkých poutích se mše svaté konají na prostranství před kostelem, které není schopné vytvořit příliš pohodlné podmínky pro účastníky bohoslužeb a mnohdy způsobuje komplikace jak poutníkům, tak místním občanům. Chybí také

dostatečné sociální zázemí a kromě kostela neexistuje žádný další pastorační prostor. V rámci poutního místa není možné se ubytovat a prožít třeba exercicie. Kněží ve Slavkovicích nesídlí, protože zde není fara. Toto vše způsobuje reálné problémy během velkých poutí i během roku a dost silně to omezuje pastorační činnost.

S ohledem na tyto zkušenosti a na plody, které poutní místo už vydalo, se otcové pallotini rozhodli vytvořit pro poutní místo nezbytné zázemí v areálu nad kostelem ve Slavkovicích. Součástí zázemí by bylo podium ke sloužení mši svatých a exerciční dům se zázemím pro poutníky a pallotiny.

Ve Svatém roce milosrdenství (2016) získali otcové pallotini pozemky. V březnu 2018 byl záměr pallotinů zařazen do územního plánu. V květnu 2018 byl na pozemku umístěn kříž, u kterého se během kongresů o Božím milosrdenství (2011, 2014) a během slavnostní mše svaté v roce 2016 uskutečnilo zasvěcení Božímu milosrdenství. -red-

Drazí přátelé, ctitelé Božího milosrdenství,

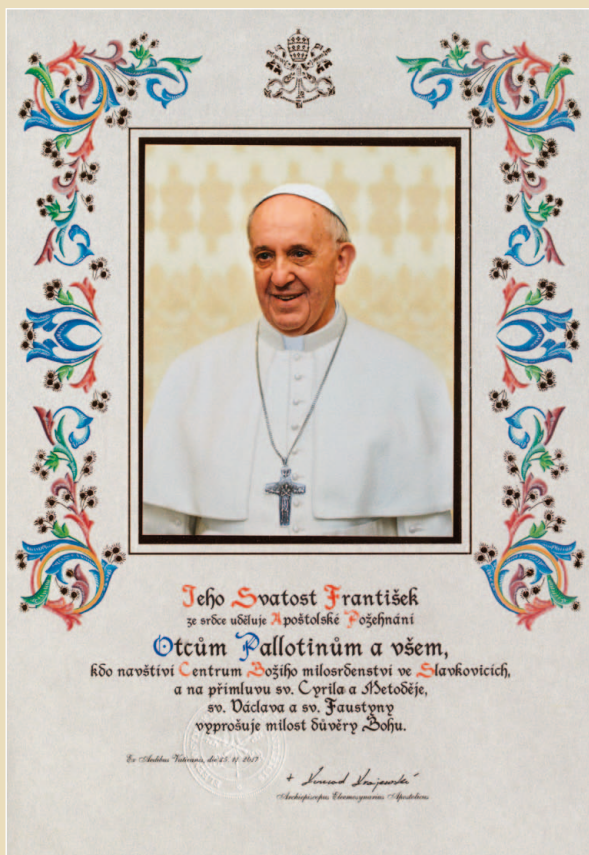
v roce 2018 slavíme my, pallotini, 15 let působení v ČR. Na tento rok budeme ale vzpomínat také jako na začátek nové etapy společných dějin pallotinů a poutního místa ve Slavkovicích, které spojila myšlenka stavby zázemí pro zdejší Centrum Božího milosrdenství.

Sv. Faustyna ve svém Deníčku napsala: „**Nikdy nepovstane úžasná stavba, odhodíme-li malé cihly.**“ (Den. 112) Platí to i pro tuto cestu, na kterou se vydáváme. Jsme si jistí, že je to cesta, na kterou nás Bůh zve, aby nás učil vděčnosti a pokoře.

Zveme Vás na tuto cestu a budeme vděční za každou pomoc. Nesmí se podceňovat ani ta nejmenší „malá cihla“. Může jí být modlitba, oběť nebo i ten nejmenší finanční dar.

Vyprošujeme Vám všem
Boží požehnání.
Otcové pallotini

Investorem projektu stavby zázemí pro Centrum BM ve Slavkovicích je Společnost katolického apoštolátu (pallotini). Pokud chcete projekt podpořit finančně, svůj dar můžete poslat na účet: 33 00 287 /0100.

Plánek Slavkovic s parcelou pro Centrum BM

KNIHA MILOSRDENSTVÍ

KRUH VZÁJEMNÉ MODLITBY O BOŽÍ MILOSRDENSTVÍ

Co mně dává členství?

• Po smrti rodičů, manžela a odchodu pěti dětí z domova jsem zůstala sama v rodinném domě. V okolí se mnoho změnilo, sousedé vymřeli, noví přistěhovalci žijí jinak, snad jenom, že zde bylo velmi ateistické prostředí a dnes spíše nevědomé. Do kostela chodí pravidelně asi tři lidé, a to ještě každý jinak. „KM“ mně dává pocit, že i když někde na konci, patřím ke Kristu.

(Jaroslava, důchodkyně)

• Radost, že patřím mezi skupinu lidí, kteří chtějí chválit Boha, oslavovat ho svým životem, i když jsme každý odjinud. Můžeme se navzájem za sebe modlit a být jedno v Kristu.

(Pavel, ve vězení)

• Dodává mně sílu a jsem šťastná za společné modlitby, i když jsem upoutaná na vozíčku. *(Františka, zdravotně postižená)*

• V každém společenství je síla. Jsem ráda, že za nás je sloužena mše sv.

(Marie, důchodkyně)

• Členství mi dává útěchu ve chvílích únavy, vyčerpání, po dni, kdy se děti nechovaly vůbec hezky, že se za ně, za jejich duše, za jejich spásu modlí mnoho lidí, že i když kolikrát selžu v jejich výchově ve víře, že je tolik lidí, kteří svou modlitbou vyprošují Boží vůli.

(Monika, na mateřské dovolené)

Kruh vzájemné modlitby o Boží milosrdenství tvoří víc než 2300 lidí – připojte se i Vy!

Více informací najdete na

www.knihamilosrdenstvi.cz.

Přihlášku můžete získat na tel. č.:

566 502 850, 774 521 531,

email: objednavky@apostol.cz

EXERCICIE

lectio divina

12.–18. 8. / Vranov u Brna

„JEŽÍŠ A ŽENY“

šestidenní exercicie, novinka, nejen pro ženy!

12. – 14. 10. / Poličany

„SETKÁNÍ U STUDNY“

víkendová škola modlitby Božím slovem

Exercicie lectio divina jsou pro všechny: laiky, osoby zasvěceného života a kněze.

Konají se v hlubokém mlčení a s individuálním doprovázením.

Podrobné informace a přihlášky: www.lectiodivina.cz, mob. 739 002 737

NAKLADATELSTVÍ A KNIHKUPECTVÍ PAULÍNKY

Jungmannovo nám. 18, 110 00 Praha 1, tel.: 224 818 757

Mobil do distribuce: 739 548 085 (v pracovních dnech 9–15 h)

On-line knihkupectví: www.paulinky.cz, objednavky@paulinky.cz

■ **Corinna Kohröde-Warnkenová**
Můj růžový život s Bohem a rakovinou

Kniha nabízí autentické svědectví ženy, jež navzdory onkologické diagnóze prožívá nejlepší období svého života. Na základě svých zkušeností s onemocněním si autorka začala vést blog, kde zpracovávala své prožitky, a nadto psala dopisy Bohu.

Brož., 248 s., 265 Kč

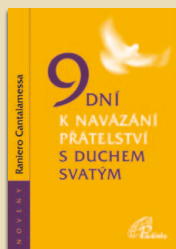

■ **Odile Haumonté**
Všední život s Duchem Svatým

Na příkladech z vlastního života i z života světců (Jan Pavel II., Terezie z Lisieux aj.) autorka knihy ukazuje, jak nám Duch Svatý pomáhá v konkrétních

situacích všedních dnů. Zmiňuje také nejčastější nástrahy a překážky v přijetí jeho darů a nabízí řešení, jak s těmito překážkami bojovat.

Brož., 224 s., cena 225 Kč

■ **Raniero Cantalamessa**
9 dní k navázání přátelství s Duchem Svatým

Duch Svatý je duší našeho duchovního života. Bez něho se nemůžeme

modlit ani chápat Písmo svaté, ani milovat. Duch Svatý nás posiluje. Ježíš sám nám to slíbil: „Dostanete sílu Ducha Svatého, který na vás sestoupí“ (Sk 1,8, ČEP).

Brož., 80 s., 95 Kč

Evangelium na každý den roku 2019

Knížka kapesního formátu je každodenním průvodcem pro ty, kdo touží číst a rozjímat evangelium v rytmu liturgie církve. Evangelijní úryvek pří-

slušného dne je doprovázen krátkým komentářem. Podněty k rozjímání pro rok 2019 připravila sr. Anna Mátiková FSP. Evangelium dne je uvedeno v plném znění. Nechybí však odkaz na ostatní liturgická čtení a informace o slavnosti svátku či památce daného dne.

Brož., 237 s., orientační cena 109, vyjde na konci června

■ **Papež František**
Gaudete et exsultate Radujte se a jásejte

Ve své třetí apoštolské exhortaci reflektuje papež František všeobecné povolání ke svatosti. Zamýšlí se nad tím,

jak můžeme na tuto výzvu odpovědět v dnešním moderním světě. Hlavní myšlenkou exhortace je, že svatost znamená následování Ježíše.

Oficiální české vydání se připravuje na konec června

JAK OBJEDNAT „APOŠTOLA“?

adresu, zaplatit dobrovolný příspěvek, účít a budete dostávat tento rok.
a není určena.

Bůh vám zaplatí za každý příspěvek!

„Apoštol“ může být také dobrým dárkem pro vaše blízké – sdělte nám jejich adresu a my jim ho pošleme. Naše adresa:

**Společnost katolického apoštolátu
Jámy 71, 592 32 Jámy**

Číslo účtu: **35 – 6219210237/0100**

Náš časopis si můžete objednat také telefonicky nebo e-mailem.

tel.: 566 502 850, 774 521 531

e-mail: objednavky@apostol.cz

Objednávací formulář na www.apostol.cz

„APOŠTOL“ JE ZÁVISLÝ
NA VAŠICH DARECH.
DĚKUJEME.

PALLOTINI

SPOLEČNOST KATOLICKÉHO APOŠTOLÁTU

Heslem sv. Vincence Pallottiho a pallotiniů jsou slova sv. Pavla:

**„Láska Kristova
náš žene.“**

Pokud bys chtěl společně s námi sloužit Pánu a lidem jako kněz nebo bratr pallotini, kontaktuj nás!

Otcové pallotini, Jámy 71, 592 32
tel. 733 741 850, 733 741 860
e-mail: mojepovolani@pallotini.cz

Poutní kostel Božího milosrdenství a sv. sestry Faustyny ve Slavkovicích

Bohoslužby:

- Pátek** 15.00 Hodina milosrdenství
(adorace, Korunka k BM)
16.00 Mše svatá
- Sobota** 14.00–17.00 Možnost svátosti smíření
17.00 Mše svatá
- Neděle** 10.30 Mše svatá
14.00–17.00 Možnost svátosti smíření

Křížová cesta: po celý rok každý pátek
15.00–16.00 hod.

Cesta světla: v době velikonoční
– neděle od 16.00 hod.

Svatá zpověď: sobota/neděle 14.00–17.00 hod.

Každoroční hlavní poutě:

- Svátek Božího milosrdenství (první neděle po Velikonočích)
- Pouť ke sv. Faustyně (neděle nejbližší 5. říjnu)
- Poutě třetí sobotu v měsíci (mše svatá v 17.00 hod.)

Kontakt a další informace:

OTCOVÉ PALLOTINI
Jámy 71, 592 32
tel. 566 502 855/857
info@slavkovice.cz
www.slavkovice.cz

Pěší pout' k Božímu milosrdenství 21. – 28. 7. 2018

Srdečně zveme na desátý ročník Pěší pouti k Božímu milosrdenství. Putujeme do Slavkovic u Nového Města na Moravě z šesti směrů: z Prahy, Fulneku, Hodonína, Českých Budějovic, Mladé Boleslavi a letos nově z Mezilesí (Międzyzlesie) v Polsku.

Heslo letošní pouti:

**„Milosrdenství, jak slíbil
naším předkům...“**

(Lk1,54-55)

Informace a přihlášky: www.pout.cz / tel. 739 002 737 / P. Tomasz Kazański SAC